

หมายเลขประจำหนังสือ

ISBN 978-974-319-446-7

ชื่อหนังสือ : ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์
รูปเล่ม : ตำนานไท ธาณี
ภาพประกอบ : แสงศิลป์ เดือนหงาย
จัดพิมพ์/จำหน่าย : สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร ๐๒-๗๓๓-๖๒๔๕
email : farinkwan@yahoo.com
email : roj1941@gmail.com

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๑
จำนวนพิมพ์ : ๖,๕๐๐ เล่ม
ราคา : ๖๐ บาท

พิมพ์ที่ : บริษัท ฟืออภัย จำกัด
โทร. ๐๒-๓๗๕-๘๕๑๑

คำนำ

ชุมชนชาวอโศกได้รับการยอมรับอย่างสูงจากนักคิดนักวิชาการในสังคม เช่น สฤตภณณ์ ศิวรักษ์ นายแพทย์ประเวศ วะสี ยุค ศรีอาริยะ ฯลฯ ในฐานะเป็นชุมชนพอเพียง มั่นคง แข็งแกร่ง จนกระทั่งมีผู้ขอศึกษาวิจัยทำวิทยานิพนธ์ ร่วมเรียนรู้วัฒนธรรมชุมชน เข้ารับการอบรมสัมมนาอาชีพ และวิธีการดำเนินชีวิตตามชุมชนเครือข่ายต่างๆ ของชาวอโศกอย่างต่อเนื่อง

ชุมชนที่ประสบผลสำเร็จในการกลั่นความรู้ออกมาเป็นการปฏิบัติจริง สร้างคนเสียสละเกะพนิก **“พึ่งตนจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้”** โดยใช้ **หลักธรรมทางพุทธศาสนา**เช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเกิดขึ้นลอยๆเด็ดขาด!

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ สัมมาสัมพุทธสาวกผู้นำจิตวิญญานชาวอโศก นำพาผู้คนฝึกฝนลดละกิเลสและสร้างหมู่คณะเติบโตขยายเครือข่ายในระบบ **บุญนิยม**ไปทั่วประเทศได้อย่างไร... **“ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์”** ได้สื่อสะท้อนเผยชัดแนวคิด ร้อยเรียงผ่านภาษาอักษรถ่ายทอดถึงจะความลึกซึ้ง ที่ประทับหนักแน่นแน่วแน่แนบในหัวใจจิตวิญญาน เป็นคำตอบซึ้งบอกเบื้องหลังความสำเร็จในการสร้างคนสร้างชุมชนชาวพุทธท่ามกลางโลกโลกีย์ที่ขุ่นเข้ม

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นอย่างสูง ที่เอื้อเอ็นดูให้คำแนะนำในการจัดทำหนังสืออย่างใกล้ชิด และขอขอบคุณคุณแสงศิลป์ เดือนหงาย ที่กรุณาวาดภาพประกอบอย่างงดงาม

น้อมมอบ **“ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์”** แต่ผู้มีโอกาสคุณต่อ **“เราคิดอะไร”** ให้มีโอกาสมเผยแพร่อสารถึงจะครบรอบ ๑๔ ปี และขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ร่วมแสดงความยินดีเกื้อหนุนให้การดำเนินงานสำเร็จด้วยดี

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ **“เราคิดอะไร”** สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

อาศิรพจน์

- **อิติปิ โส ภควา**
อรหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจรณสัมปັນโน
สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ
สัตถา เทวมนุสสถานัง
พุทโธ ภควาติ

บอนบยอบ หมอบกราบคารวะ ด้วย สุดเกล้า สุดเศียร
สุดกระหม่อม ของบ้านน้อยนี้ แขนง เบ็ด เกลือก ภู รong รับ อยู่
ใต้ละอองฝนคลี่คลี่แห่งฝ้าพระบาทของสมเด็จพระพ่อ ผู้เป็น
พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า พระผู้มี “พุทธคุณ” ดังกล่าว
ข้างต้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

บ้านน้อย ผู้เป็น.

“สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง

สยง อภิญญา

สังฆิกัตวา ปเวเทนุตีติ”

. ได้ทำกิจแล้ว อันคือ “ยอมประกาศให้ผู้อื่น
ไปรู้ทั่วตามแล้ว” (ปเวเทติ) ตามที่บ้านน้อยได้ “ทำให้รู้แจ้งแล้ว”
(สังฆิกัตวา) อย่างจริงๆ เป็นใจของตัวเองจริงๆ เป็นเจตนา
แท้ของบ้านน้อยเอง (สยง อภิญญา)

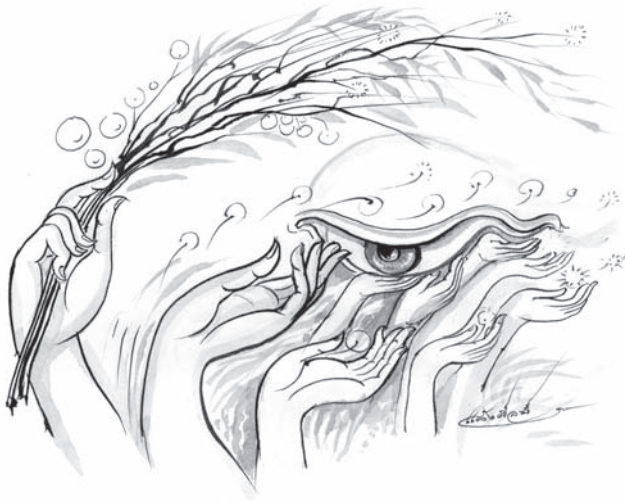
ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมฯ
บ้านน้อย “สัมมาสัมพุทธสาวก”.

● คำความทั้งหลาย
ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้
ไม่ว่าจะเป็นของอาตมาเอง
หรือของคนอื่น
ที่ต่องขอขอบพระคุณอย่างมาก
ที่ช่วยให้ทั้งมันสมองและจิตวิญญาณอาตมา
พัฒนางอกงามยิ่งๆ ขึ้น
ล้วนคือเนื้อแท้ของเลือดและชีวิต
ที่ “ถอดจากหัวใจโพธิรักษ์” ทั้งสิ้น.

สมณะโพธิรักษ์ สันตือโสภ

● **แม้จะสะสมกิ่งไม้มากมายปานใด**

ก็ไม่ชื่อว่า เรามี “ต้นไม้”

ฉันใด

แม้จะสะสมคนดีได้มากมาย

แต่ต่างก็ไม่พยายามปรับปรุงตน

ให้เข้ากันด้วย..พฤติกรรม-กิจกรรม-พิธีกรรม

จนกระทั่งสามารถรวมกันเข้ากันได้อย่างดี มีเอกลักษณ์

ก็ไม่ชื่อว่า “บุญนิยม” ที่สมบูรณ์สมควร

ด้วยอิสรเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-

สมรรถภาพ-บูรณภาพ

ฉันนั้น.

๓๐ ปี.พ. ๒๕๓๖.

- **ตึก** จะสร้างให้ใหญ่ให้สูงได้มากมาย
ก็เพราะก่อรากได้แข็งแรงและลึกพอ.

๓๐ ปี.พ. ๒๕๓๖.

● ก่อภูเขา
ให้ครบทุกลูก
ปลูกลำธาร
ให้ถ้วนทุกสาย

สยายสายรุ้งไป
ให้ทั่วทุกถิ่นดินฟ้า.

● โลกยกย่องสรรเสริญ
ชมชื่น
จมปลัก
อยู่กับโลกธรรม
เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ

แต่ “พุทธ” คือ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
เพราะมีญาณและจิตหลุดพ้นจากห้วงแห่งอำนาจโลกธรรม
สำเร็จ
ซึ่งเป็นโลกใหม่ คือ โลกุตระธรรม.

● ผู้ใดทำดีหรือทำชั่ว

ก็จะสะสมเป็นวิบากกรรมของตนๆ
นี่แหละคือ

“ทรัพย์” หรือ “สมบัติ” ของตนแท้ๆ
ที่ติดตัว “ผู้ทำ” ไปตลอดทุกภพทุกชาติ
และมีผล ทำให้ได้ดีชีวิตเจริญ
หรือชีวิตตกต่ำระกำลำบาก
ตามที่ตนทำไว้จริงทุกชาติ.

● **บาป-บุญ แท้ๆ นั้น คืออะไร**

บาป คือ การกระทำ คือกรรม
ได้แก่

กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม
ที่ผิดศีล ที่อกุศล ที่ทุจริต
ที่เกิดจากกิเลส โลก โกรธ หลง
เป็นเหตุ มากขึ้นๆ

บุญ คือ การกระทำ คือกรรม
ได้แก่

กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม
ที่ไม่ผิดศีล ที่เป็นกุศล ที่สุจริต
ที่เกิดจากจิตไม่มีกิเลส โลก โกรธ หลง
เป็นเหตุ น้อยลงๆ
จนกระทั่ง ที่สุดหมดสิ้นกิเลสสาละวะ.

● **ทั้ว-ของกู ที่แท้จริง**

คือ

ทำดีเป็น “ทรัพย์ดี”

ทำชั่วก็เป็น “ทรัพย์ชั่ว”

เป็น “ตัวตน” เป็น “ของตน” แท้ๆ (กัมมัฏสะกะ)

สะสมติดตัวไปทุกชาติ

ให้เจ้าตัวต้องรับเป็นมรดก

ได้อาศัยเป็น “สมบัติ” ของแต่ละคนจริง

ยิ่งกว่า ลาภยศสรรเสริญสุข

จนกว่าจะปรินิพพาน.

ชมรมเกษตรใจ วันฉัตร พืชสูง

๗๘/๔-๕ ถ.จตุรธรรม ต.คูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง ๙๓๐๐๐
โทร. ๐๗๔-๖๑๕๘๕๘

เปิดบริการขาย เวลา ๐๗.๐๐-๑๗.๐๐ น.

วันจันทร์-วันศุกร์

หยุด เสาร์-อาทิตย์ (เฉพาะวันพระ เปิดขายทุกวัน)

ช่วงเข้าพรรษา หยุดวันอาทิตย์ ๑ วัน

วันหยุดพิเศษ... วันปีใหม่, วันตรุษจีน, วันสงกรานต์

เทศกาลกินเจ เปิดขาย ๑๐ วันเต็ม

ตึกดีตา สัมนาอารียมรรต

ผู้ดำเนินงาน

← **ห้างหุ้นส่วนจำกัดบางชั้นค้าไม้**
จำหน่ายอิฐ หิน ปูน ทราาย ไม้แปรรูป
วัสดุก่อสร้างรับจ้างต่อเติม ซ่อมแซมอาคาร
งานเหล็ก งานไม้ งานคอนกรีต

← **บริษัท บางชั้นแลนด์ จำกัด**
ให้เช่าที่ดิน และ โกดัง

← **บริษัท ศ.พึงพรพัฒนา จำกัด**
ให้เช่าที่ดิน และ โกดัง

สำนักงาน : ๒/๑ ซอยรามอินทรา ๑๑๕/๑ ถนนรามอินทรา กม.๑๔
แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐
โทร. ๐๒-๕๑๓๑๖๑๓, ๐๒-๕๑๓๕๐๕๓, ๐๒-๕๑๘๕๔๐๑
แฟกซ์. ๐๒-๕๑๘๕๔๐๒

● **ถ้า**คนทั้งหลายที่มา “เชื่อ” อาตมานั้น

เป็นคนโง่

เขาก็น่าจะ “เชื่อ” คนที่มีปัญญา

หรือ “เชื่อ” คนที่เป็นปราชญ์

ผู้ชาญฉลาดและสูงส่งกว่าอาตมา

แน่ๆ

เพราะเขา “โง่”

และคนที่มีปัญญาหรือปราชญ์นั้น

ย่อมทำความเข้าใจแก่เขาได้ยิ่งกว่าอาตมา

เพราะปราชญ์ฉลาดรู้รอบกว่าอาตมา

ก็ต้องทำให้คนผู้ “โง่” ทั้งหมด

เชื่อถือได้มากกว่า

แน่แท้

แต่...

ถ้าคนผู้ “โง่” ทั้งหมดนั้น มาศึกษากับอาตมา

ก็สามารถรู้และเข้าใจที่อาตมาชี้แจงบอกแจ้ง

และนำไปปฏิบัติตาม จนเห็นผลสำเร็จเป็นจริง

อีกทั้งสิ่งที่ปราชญ์อื่นชี้แจงบอกแจ้ง เขาก็รู้ได้ดังที่คนอื่น ๆ รู้

ที่ว่า...เขาเหล่านั้น “ไม่เชื่อ” ปราชญ์

กลับมา “เชื่อ” อาตมา และทำตามที่อาตมาบอก

แล้วจะยืนยันว่า

คนเหล่านี้คือ “คนโง่”

ซึ่งปัจจุบันก็ยังมีเพียงจำนวนน้อย

ทั้งๆที่อาตมาอุตสาหะพยายามเผยแพร่
ประกาศความรู้ตามแนวที่อาตมาเชื่อมั่น
ว่า ถูกต้อง

มาแล้ว ๒๕ ปีกว่า (แค่นั้น)

ถ้าเช่นนั้น

หากมีคนในสังคมโลกปัจจุบัน

มีคนฉลาดตามปราชญ์

มากกว่า “คนโง่” ตามอาตมา

จริง

ปราชญ์ก็ต้องพาคนในสังคมเจริญ

บรรลุลุทธิ “โลกุตระภูมิ” กันได้มากจริง

เต็มสังคมแน่ๆ เพราะปราชญ์เช่นว่านี้

มีมาก่อนนานแล้ว มีมากด้วย ในเมืองไทย

และเผยแพร่มานานกว่าอาตมานักหนาด้วย

สังคมส่วนใหญ่ปัจจุบันนี้

ก็ต้องสุขสงบอบอุ่นด้วยศีลด้วยธรรมจริง

ไม่มีอบายมุข ไม่มีอาชญากรรม

ทั่วถ้วนไปในประชาคนประชาชนทั้งหลาย

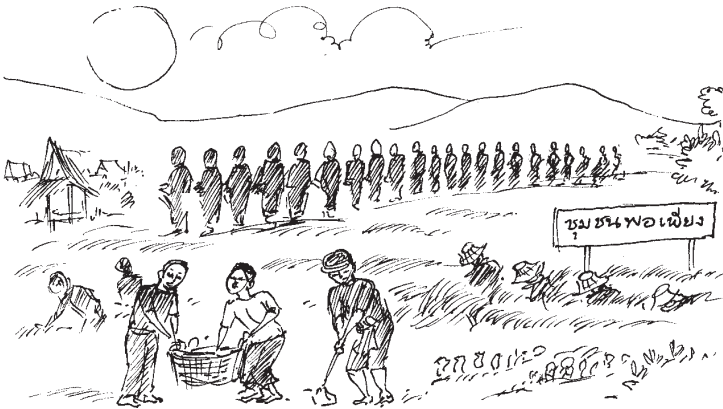
จากชั้นล่างชั้นกลางสุดตลอดหมด

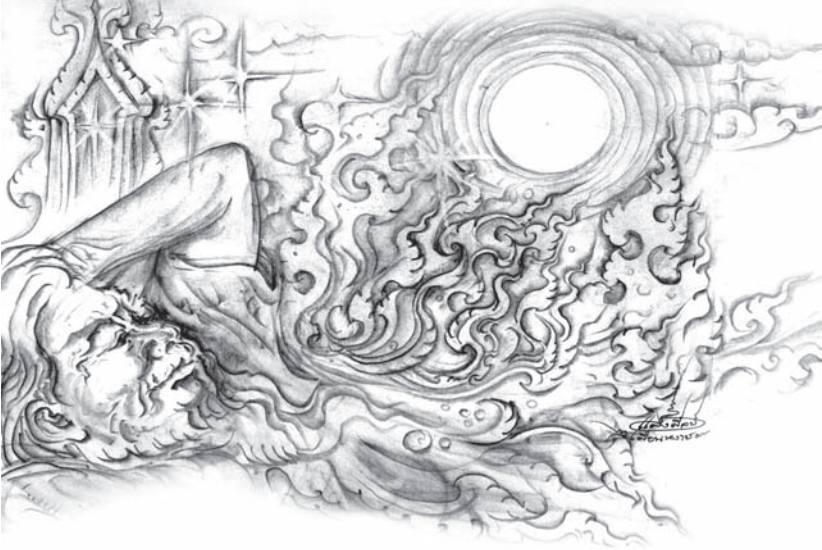
ไปจนถึงระดับปัญญาชน

นักวิชาการและผู้บริหารระดับสูง

ต่างก็เป็นชาว “โลกุตระ” กัน
เกลื่อนกลาดในสังคม เต็มสังคม
ให้เห็นได้ชัดๆ แน่แท้
แม้ที่สุดผู้ถูกบริหารเองนั่นแหละสำคัญ
ใช่ไหม..?

อาตมาก็คงต้องพาคนกลุ่มน้อย
งมหายอยู่กับ “โลกีย์ภูมิ” ตามประสา “คนโง่”
จำนวนน้อยในสังคม และคงทุกข์ยิ่งกว่าคนส่วนใหญ่
แต่แท้จริง..ความจริงก็แสดงตัวให้เห็นอยู่ในโลก
เราไม่มีปัญหา ไม่สับสน
ไม่สงสัย เข้าใจได้เข้าใจดีใน “ความจริง” นั้น
ว่าใครเป็นใคร มิฉฉา-สัมมา อยู่ “ภูมิ” ไต่กันแท้.

● ไตรษฉฐี

- ดึกคืนนี้ไตรษฉฐีตื่นแล้ว
สำรวจแก้วมณีในสรวงสวรรค์
ล้วนทรัพย์สมบัติฉันทั้งนั้น
ชื่อแจ่มจันทร์และปวงดวงดาว
- ขอร้องเทพดาปรุงอากาศ
สะอาดบริสุทธิ์ซึ่งบางแห่งหา
เจียรระไนเพชรน้ำค้างพร่างพราว
ป่าวให้ทานรู้บุญสุนทรีย์

- ปลุกมิ่งไม้ไว้หลายฤดู
สั่งฟ้าอุ้มฝนพะแพรววิเศษศรี
ไว้รดอุทยานนานนานทุกปี
ให้เขียวจิวาวัวกับปีกล้วย

- เลี้ยงฝูงโประดกนกหกป่า
ขังขอบฟ้าหิมวาอาถรรพ์
แบ่งปันผลไม้ให้เป็นรางวัล
แถมของขวัญอื่นดีนฤดูไป

- แล้วชะอ่อนอ่อนไต่อุษาเทวี
อุษาโยคน้หลับสนิทหรือเอน
พะแพรวแสงแก้วเงินทองทิพาลัย
แม่จ่ายใช้หมดแล้วยังมี

- ฝากบอกพระสุริยาภรรยาด้วย
ช่วยโปรยปรายสายแสงรุ่งอร่ามศรี
สัญญาฟ้าอนุรักษ์อัศจรรย์ปี
เบิกจ่ายทิพย์ที่บรมพรหมินทร์

- ฉันทน์เพื่อทรัพย์สมบัติพิสดาน
อวสานอามาลโลกศาสตร์ศิลป์
ป่าวร้องฐลีหลากหลายทรายดิน
มารุมกินซากผืนนี้เทอญ ฯ

+ *อังคาร กัลยาณพงศ์*

*[*กวีที่กินใจ ทั้งในภาษากวีสุนทรียศิลป์ทั้งสารศิลป์].*

● เร็วแต่ลวกๆ
เร็วกว่า
จู้จี้ให้ละเอียดแม่ซ้า.

๒๓ เม.ย. ๒๕๓๒

- ใค้ยวเรหเพ็ือเอามิตร
ผลิตผลเพ็ือคนอึ๊กหลาย
ขวนขวยงานแบบสานหมู่.

๑ บี.ค. ๒๕๓๓

● *แ*สงตะวันต้องกล้าปรากฏ
ทำลายอภัยศอสัตย์
สาดแสงเสรีชี้ชัด
ชุบชีพชูหยัดสังการ.

• เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์
[*สารศิลป์ของกวีซึ่งใจมาก]

- “**ความสงบ**” ของศาสนาพุทธ
ที่เป็นมรรคผลนั้น
คือ

“สงบ..เพราะกิเลสตายไปจากจิตสนิท”
สงบคือ..มัชฌิมา หรือ จิตที่มี “ความเป็นกลาง”
ความเป็นกลางคือสงบ คือ..จิตสิ้นกาม สิ้นอัตตา
สงบคือ..ไม่โद่งไปข้างกาม ไม่โद่งไปข้างอัตตา
สงบคือ..อุเบกขาหรือไม่สุขไม่ทุกข์ (อทุกขมสุข)
แบบที่ชาวโลกก็ย้เขามีเขาเป็นกันอีกแล้ว

ไม่ใช่ “สงบ” ..เพราะได้อยู่คนเดียว

หรือสงบเพราะไม่มีอะไรรบกวน

หรือสงบเพราะจิตหยุดอยู่นิ่งๆ

หรือสงบเพราะไม่เกี่ยวข้องกับใครๆ

เป็นต้น

“สงบ” ของพุทธจะมีใจเช่นนั้นเลย

“**ความสงบ**” ของพุทธวิเศษมีนัยสำคัญ มีคุณค่ากว่านั้น.

● การปฏิบัติให้เกิด “สมาธิของพุทธ”

มีหลักปฏิบัติ

คือ

“มรรค อันมีองค์ ๘”

สมาธิชนิดนี้เรียกว่า “**สัมมาสมาธิ**”

โดยปฏิบัติ “มรรค อีก ๗ องค์” (ในมรรค ๘)

และปฏิบัติอยู่ในชีวิตปกติสืบตา ทุกกรรมกิริยาตลอดเวลา

ไม่ต้องปลีกเวลาปลีกตัวเองจากชีวิตปกติ

ไปอีกต่างหาก เพื่อปฏิบัติธรรมให้เกิดสมาธิ แต่อย่างไร

ไม่ต้องหยุดอิริยาบถสามัญจากชีวิตประจำวัน

เพราะการปฏิบัติ “มรรค ทั้ง ๗ องค์” นี้ จะเกิด “สมาธิ”

ที่เป็น “อริยสัมมาสมาธิ” ของพุทธโดยเฉพาะ

[มหาจัตตารีสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑]

ซึ่งต่างจาก “สมาธิ” สามัญทั่วไป

ที่ได้จากการนั่งหลับตาปฏิบัติ

หรือสมาธิที่ใช้กสิณต่างๆ เป็นต้น

หรือวิธีอื่นๆ ที่รู้ๆ กันอยู่ทั่วไป

อันเป็น “สมาธิ” สามัญในโลก

ส่วน “สัมมาสมาธิ” นั้นเป็น “สมาธิ” วิสามัญ .

◎ ทุกคน...พยายามสร้าง “อำนาจ” ให้ตนเอง
ด้วย “วิธีสามัญ”

คือ

ทำตนให้ “คน” ศรัทธา นับถือ ยกย่อง

โดยเฉพาะให้คนรักคนชอบ

ดังนั้น

จึงมักจะ “เอาใจ” คน เป็นสำคัญ

แล้วก็ได้บิรवारและอำนาจ

หรือได้ “คน” เป็นทาส ด้วยวิธีนั้น

มีทั้งทาสผู้สยบเคารพบุชา ทาสการค้า ทาสมหรสพ

ทาสในการบริหาร ทาสธุรกิจ ทาสอบายมุข ฯลฯ

โดยเฉพาะ ทาสในการทำทานทำบุญ

การ “เอาใจ”

ไม่พ้นการตามใจ “ความอยาก” ของคน

ซึ่งเป็นการบำเรอกิเลสตัณหาคนแท้ๆ

เมื่อไม่ขัดใจคน

ได้แต่สนองตัณหาหรือบำรุงกิเลสคน

กิเลสก็อ้วนพี กิเลสจึงหนาขึ้นๆ เจริญงอกงามไพบุลย์

แต่คนทั้งหลายกลับยิ่งชอบ จึงยิ่งหลงผิด

เพราะหลงว่าสุขเสียแล้ว จึงยิ่งบำเรอกิเลส

ต่างบำเรอกันทั้งคนผู้ถูกบำเรอ ทั้งคนผู้สร้าง “อำนาจ” ให้ตน

กิเลส “คน” ปุ่ฤษน ก็ยิ่งอ้วนยิ่งหนาทับซ้ำซ้อนทวีคูณ

การสร้าง “อำนาจ” ด้วยวิธีสามัญๆ
ที่แสนตื้นดั่งว่านี้ มันจึงตื่นชื่นชอบใจคน..ง่าย
แต่แสนลึกที่คนจะรู้ทัน
มันจึงเป็นวิธีสร้างกิเลสตาบดต้นถ้วนทั่วในสังคม
“คน” จึงยิ่งกิเลสหนาตั้นหามาจึ้นๆ ในโลก
เพราะประโยชน์ต่างตอบแทนชนิดนี้
คนสร้าง “อำนาจ” ก็ชอบใจที่ได้อำนาจ
คนได้รับการ “เอาใจ” ก็สุขใจไม่หยุดหย่อน
เมื่อไม่กล้า “ขัดใจ” กัน ไม่กล้า “ขัดเกลา” กัน
ไม่กล้า “ทวนกระแสใจ” คน
สังคมจึงลุ่มเหลว และเลวลงๆ ร้ายจึ้นๆๆ
สังคมเดือดร้อนเพราะกิเลสไม่เคยหยุดอ้วนจึ้น
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า
ศาสนาพุทธมีคุณลักษณะพิเศษ
คือ “ทวนกระแสใจคน” (ปฏิโสตั้ง)
ผู้ขัดใจคนไม่เอาใจคนด้วยศิลป์ศาสตร์จึงช่วยโลกแท้จริง.

● **คุณภาพ ๔ ชั้นของคน**

๑. **“ผู้สำเร็จ”**

คือ ผู้รู้ได้ถ้วน และทำได้ที

๒. **“ผู้เป็น”**

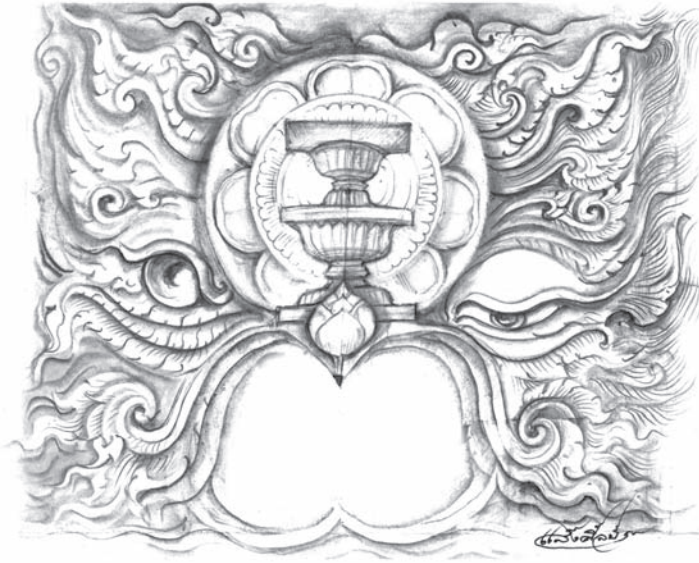
คือ ผู้ทำได้ดี อาจจะรู้ไม่มาก

๓. **“ผู้รู้”**

คือ ผู้ทำได้ยาก แต่รู้มากได้ง่าย

๔. **“ผู้ได้ปริญญาประกาศนียบัตร”**

คือ ผู้มีป้ายรับรอง ทำได้ไม่ได้ ไม่รับรอง.

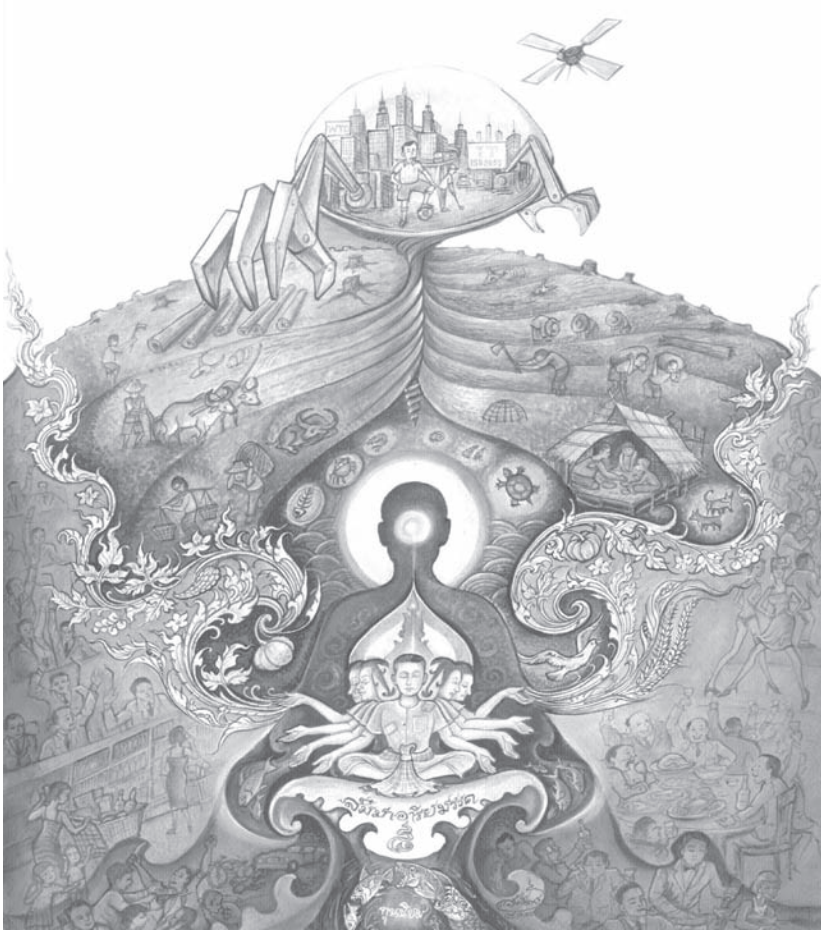
- คนผู้ใด สักแต่ว่ามีศาสนาตามยี่ห้อ
หรือนับถือศาสนาหลายๆ
แต่ไม่ได้ปฏิบัติตนให้พัฒนาขึ้น
ตามหลักของศาสนาจริงจั่งเลย
คนผู้นั้น(ทุกคน) มีชีวิตตกต่ำลงไปๆๆ
ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน
โดยแท้จริง

เพราะสัตว์มันคิดชั่วและทำลาย
เก่งไม่เท่าคน

จึงชื่อว่า ยังมีชีวิตอยู่ ยิ่งทำลายสังคม ทำลายโลก.

● แผ่นดินนี้
ไม่ใช่ของเรา

แต่เราต่างหาก
เป็นของแผ่นดิน.

ขอเป็นกำลังใจให้ “เราคิดอะไร”

วิบูลย์ ปัฐยาวัต (นบ. น.บ.ท.)

ที่ปรึกษากฎหมายและบัญชี

โทร.๐-๒๔๐๖-๐๖๔๐-๒

๐-๘๑๙๒๑-๒๕๗๔

สำนักงานกฎหมาย

วิบูลย์ ปัฐยาวัต บัญชีและธุรกิจ

๕๕/๑๐๙ ซ. เพชรเกษม ๙๔

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กทม.๑๐๑๖๐

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสครบรอบ ๑๔ ปี

หจก. จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

โดย คุณสมยศ เกลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ อ.เอเซีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์ ๖๐๐๓๐
โทร. ๐๕๖-๓๔๐๓๗๓ แฟกซ์. ๐๕๖-๓๔๐๓๗๐

โรงเรียนสอนภาษาคิงส์วูด

(โรงเรียนวิชาชีพภาษานานาชาติ)

รับสอน รับแปลภาษา อังกฤษ ไทย จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี รัสเซีย เกาหลี สเปน อารบิก ดัตช์ โดยทีมอาจารย์ที่มากด้วยประสบการณ์

บริการสอน

- ▷ ในโรงเรียน และนอกสถานที่
- ▷ แบบส่วนตัวและแบบกลุ่ม
- ▷ เหมาะสำหรับเด็กนักเรียน นักศึกษา นักธุรกิจ บุคคลทำงานในสายอาชีพต่างๆ แม่บ้านและผู้ที่มีสนใจ ที่มีพื้นฐานทุกระดับชั้น ตั้งแต่ต้นถึงประกอบอาชีพได้
- ▷ รับผิดชอบรวมด้านภาษาให้แก่พนักงานตามบริษัทต่างๆ เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของประเภทกิจการหรือร้านค้านั้นๆ

หลักสูตรภาษาอังกฤษ

- ▷ สนทนาทั่วไป ชั้นพื้นฐาน ชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูง
- ▷ ภาษาอังกฤษธุรกิจ
- ▷ E.S.L.เตรียมความพร้อมทางด้านภาษาเพื่อเข้าสู่ระบบการเรียนโรงเรียนนานาชาติ และสอนทำการบ้านตลอดจนติวสอบ
- ▷ เตรียมสอบ I.G.C.S.E.

หลักสูตรภาษาไทย

- ▷ สนทนาทั่วไป
- ▷ เตรียมสอบรับประกาศนียบัตร ประถม ๖

บริการอื่นๆ แปลเอกสารทุกชนิด
ตรวจทานเอกสาร
ล่ามภาษาต่างๆ

โรงเรียนสอนภาษาคิงส์วูด

ชั้น 2 เลขที่ 25/18-19 ถ.สุขุมวิท ซ.55 (BTS : ทองหล่อ) : คลองตันเหนือ วัฒนา กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ 081-336-0779, 089-796-4430 โทรศัพท์ 02-391-2197 โทรสาร 02-381-6954
www.k24-55.com E-mail : kwls24.55@gmail.com

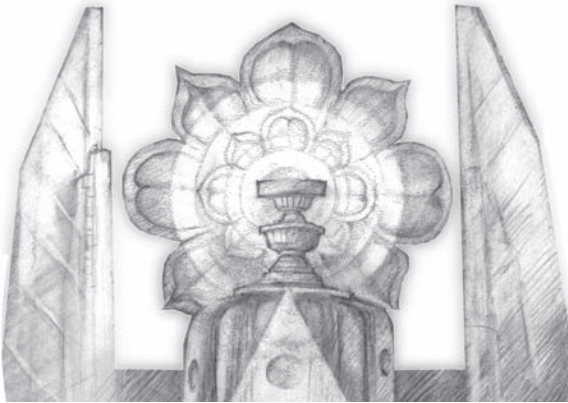
ข้อสัตย์ รับผิดชอบ
จริงใจ
เป็นกันเอง
ดูแลตั้งญาติพี่น้อง

● การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ๆ

๑. การเมือง
ต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล
๒. นักการเมือง
ต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้
๓. นักการเมือง
ต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตย
ให้กับประชาชน
ประชาชน
ต้องชวนขวayıรู้จักประชาธิปไตย
๔. นักการเมือง
ต้องเป็นผู้ฟังตนเองได้แล้ว
๕. นักการเมือง
ต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ
๖. นักการเมือง
ต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน
๗. งานการเมือง
ต้องเป็นงานอาสาเสียสละ
๘. นักการเมือง
จะต้องไม่มีอคติ

๘. นักการเมือง
คือ ผู้มีอิสระแท้จริง
ไม่เป็นทาสโลกธรรม
๑๐. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย
ไม่ใช้งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว
เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค
แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง
เพื่อประชาชนทั้งหมด
เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง
พ้นไปจากครอบครัว
พ้นไปจากหมู่พวก
แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน.

๑๑ พ.ศ. ๒๕๕๑

- เราต้องการแค่..“โกหกแต่ได้รอยยิ้ม”
เราจะทิ้ง..“ความจริง”
แม้จะต้อง “เสียน้ำตา” ไปเลยหรือ?

เราจะ “ทิ้งความจริง”
ทุกอย่างที่เรา “เสียน้ำตา” อยู่อย่างไม่รู้เหือดแห้ง
แล้วหลงต้องการแค่ “คำโกหกแต่ได้รอยยิ้ม”
ไปวันๆ เท่านั้นหรือ?

● **วิ**ร้องจากท้องนา...

ควายไม่อาจจะปลดแอกที่แบกออก
คล้ายเงินดอกที่คนแบกบนบ่า
ยิ่งนานกาลาเลผ่านเวลา
ก็ยิ่งพาเหนื่อยหน่ายทั้งควายคน.

• สุขุมพจน์ คำสุขุม

[*สารศิลป์กินใจดี]

- ความถูกเป็นความผิด
ความดีเป็นความชั่ว
ความเคยชินกับที่มีดจนหวาดกลัวแสงสว่าง
กลายเป็นอาการของสังคม.

• คมสัน พงษ์สุธรรม

จากบทความเรื่องเกียรติตำรวจของไทย

ใน มติชน รายวัน ๓ ธ.ค. ๓๖

[*ลึกเข้าไปแทงใจตนเองมาก มันจริงจังจริงๆในศาสนาพุทธยุคนี้]

● **กนดีจะไม่อวดอ้าง**

การอวดอ้างไม่ใช่ความดี
แต่ความดีต้องแสดงต้องอวดต้องอ้าง(ต้องเผยแพร่)
ดังนั้น
กนดีที่เขี่ยอมแสดงดี
อ้างดีได้โดยไม่ต้องอวด.

๑๒ เม.ย. ๓๖.

- **ฟัง**ตนเองได้อย่างยั่งยืน
 ไม่เอาเปรียบผู้อื่นชนิดลึกซึ้งสัมบูรณ์
 พากเพียรเพิ่มพูนการเสียดละ
 ให้เป็นสังขจะพัฒนาจริงยิ่งๆ ขึ้น.

● เมื่อช้างพาลประสานงาหุ้ญ่าก็แหลก
ไชเรื่องแปลกอันใดให้กั๊งขา
แต่ชีวิตคนไชรู้ไชผักปลา
เพราะแหลกหุ้ญ่านี้ไม่แปลก..นี่แหลกคน.

- ชากุญชะ ชังคะไซติ
[*สารศิลป์กินใจดี]

● *ท*มากัดหมาไม่สำคัญเพราะนั่นหมา
มันมีค่าเพียงดิริจด์สัตว์หน้าขน
แต่คนมีปัญญาเข่นฆ่าคน
ด้วยเหตุผลเยี่ยงหมา เซอะ..หน้าอาย!.

• สายธาร ณ โนนไทย

[*สารศิลป์กินใจดี]

- ผู้พูดคำว่า “จริงๆ” นั้น
ผู้มีจริง กับ ผู้ไม่จริง แม้พูดก็ต่างกัน.

● **อาชีพ** ในโลกนี้ คือ

งานที่คนยิ่งหลง ก็ยิ่งปรุงแต่งให้มากขึ้นๆ
ยิ่งกว้างไกลใหญ่โต ยิ่งไร้สาระ ยิ่งไร้คุณค่า
งานยิ่งแปลกๆ ก็ยิ่งวิตถารไร้คุณค่ามากขึ้นๆ
จึงยิ่งฟุ้งเพื่อจัดจ้านหนักหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ
คนก็เปลือง ผลาญ ทำลาย แต่ติดเสพหนักขึ้นๆ

อาชีพถูกปรุงแต่ง แปลงโฉม

ฉาบพอก หลอกใหม่ ใหญ่โตขึ้น มากมายขึ้น
เงินสะพัดกันยิ่งขึ้น..จริง

แต่มนุษย์ยิ่งโถม ยิ่งเสื่อม

มนุษย์ก็ยิ่งปรุงแต่ง จนเหลือต้นหลากหลาย
เพียงแค่ว่า เจริญเศรษฐกิจ

อันมุ่งสะพัด หวังแคให้คนมีงาน “ได้เงิน”

แต่ “งาน” หรือ “อาชีพ” นั้น ล้วนไร้คุณค่า
ปรุงแต่งจัดจ้านๆ ลวงกันจัดจ้าน เสพติดมากขึ้นๆ

โดยใช้คำว่า “สุข” (แบบโลกีย์) คำนี้แท้ๆ หลอกคน

หากลดเลิก “อาชีพ” เกินเพื่อในปัจจุบันนี้ลง

เน้นเข้าหา “อาชีพ” ที่เป็นแก่นสาร

มนุษย์และสังคมจะดีขึ้นเห็นได้ทันตา..เชื่อกันมั๊ย ?

● ทุกวันนี้ วิธีพัฒนา “เศรษฐกิจ” ของชาวโศก
คือ

ไม่สะสมเงินเป็นของตนไว้มาก
นั่นคือ การกระจายรายได้จริง
ดีราคาตัว ค่าผลผลิต ให้ถูกลงๆ
นั่นคือ กระจายรายได้
สะพัดการกินการใช้ให้ทั่วถึง
ชาวโศกเลิกอาชีพ หยุตทำงานที่ไร้คุณค่า ไร้สาระ
เช่น อบายมุข แม้จะเป็นอบายมุขที่แฝงซ่อน
ร้ายลึก สักคินาสูง ทุนนิยมจัด
แต่สังคมก็หลงยกย่อง นิยมชมชื่น
ชาวโศกเลิกอาชีพที่มีคุณค่าสาระ
ไม่ขยายอาชีพให้เฟื่อ แต่ลดอาชีพใหม่ที่ไร้คุณค่า
เน้นมุ่งทำอาชีพเก่าที่สำคัญให้ยิ่งๆ ขึ้น
จึงไม่เหมือนชาวทุนนิยมเขาเร่งรัดพัฒนากัน.

๘ ม.ก. ๒๕๓๖.

● คำเตือนสำหรับผู้กำลังจะเป็น “ผู้แพ้”

“โลกียะ” นั้น

ไม่ต้องวิ่งออกไปหามันหรอก

จะเอาเมื่อไหร่ก็ยอมได้

เพราะทุกคนหอบมันอยู่แน่นกับตัวมาตั้งแต่เกิด

จนบัดนี้...

ยังไม่หมดลงได้

ล้างยังไม่ค่อยจะจาง

วางยังไม่รู้จักเสร็จ

แล้ว仍将หลงผลอเสียทำวิ่งเข้าไปหามัน

ไปอยู่ในดงในแดนของมันทำไม

ให้เสียชาติเกิดไปอีกชาติหนึ่งหรือ???

เกิดอีกก็ชาติที่ “โลกีย์-ๆ-ๆ-ๆ-ๆ-ๆ-ๆ-ๆ” แน่ๆ

ยังสงสัยอะไรอีก!?

“โลกียะ” มันยอมคุณแรง จนคนต้อง “แพ้” มัน

มาแล้วนักต่อนัก

“ผู้แพ้” ในโลกทั้งโลกนั้นมืออยู่เต็มโลก

“ผู้ชนะ” จึงหายาก !!!

มีก็แต่ผู้ “รู้ตัวเท่าทัน” (มีสติ)

“รู้ตัวยิ่ง” ด้วยภูมิตรัสรู้ (มีสติสัมโพชฌงค์)

แยกแยะสิ่งจะสำเร็จ (มีธัมมวิจยสัมโพชฌงค์)

ไม่ว่า.. “รูปนาม-นามรูป” (วัตถุ-จิต)

ไม่ว่า.. “โลกียะ-โลกุตระ” (สมมุติสังขะ-ปรมัตถสังขะ)

ไม่ว่า.. “กิเลส-วิราคะ-นิพพาน” (อารยสัง)

ฯลฯ

เพียรสู้-อดทนทวนกระแสได้ (มีวิริยสัมโพชฌงค์)

ที่สำคัญต้องเป็น “ลูกในอ้อมอก” ของชาวพุทธ
คือ อ้อมอกของมิตรดี-สหายดี-สังกมสิ่งแวดล้อมดี

อย่างมีคุณค่าแก่กันและกัน

เพราะผู้มี “มิตรดี-สหายดี-สังกมสิ่งแวดล้อมดี”

ย่อมเท่ากับ “ผู้มีทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์” อยู่แท้ๆ

“มิตรดีสหายดีสังกมสิ่งแวดล้อมดี” ที่เป็นพุทธจริง

อยู่ที่ไหนล่ะ ?

ก็ที่นั่นแหละ..คือที่ที่มี “พรหมจรรย์” ให้เราได้แน่.

๒๗ ค.ศ. ๒๕๓๐.

● พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“ดูกรเมตเตยยะ

คำสั่งสอนของบุคคลผู้ประกอบเนื่องๆในเมถุนธรรม
ย่อมเลอะเลือน

และบุคคลนั้น ย่อมปฏิบัติผิด

นี้เป็นธรรมดาอันไม่ประเสริฐในบุคคลนั้น”

(จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๓๐)

และในข้อ ๒๓๒ ต่อมา มีความว่า

คำสั่งสอนย่อมเลอะเลือน ด้วยเหตุ ๒ ประการ

คือ คำสั่งสอนทางปริยัติย่อมเลอะเลือน ๑

คำสั่งสอนทางปฏิบัติย่อมเลอะเลือน ๑.

(จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๓๒).

- **วิกิ**กวัตติสูตร และอตตทีปสูตร อตตทีปวรรค ที่ ๕
ว่าด้วยการพึ่งตนพึ่งธรรม
“อตตทีปา ภิกขเว วิหธ อตตสรณา
นาณญสูตรณา”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย
เธอทั้งหลาย จงมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง
จงมีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง
อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งอยู่”.

[อตตทีปา อตตสรณา = จงมีตน (อตต) เป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง]

[ธมฺทีปา ธมฺสรณา นาณญสูตรณา = มีธรรมเป็นเกาะ
มีธรรมเป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง]

นัยสำคัญยิ่งที่สุด ก็คือ

“ตน” ในที่นี้ ได้แก่

“ตน” ที่มี “ธรรม”

และ “ธรรม” ที่ว่านั้น คือ

การละลดตัวตนกระทั่ง “ตน” **ไม่มีตัวตน** (อนตต).

◎ **มหาทานที่ยิ่งใหญ่** คือ

“การมีศีล ๕”

ใครมีศีล ๕ อย่างเป็นไตรสิกขา มีมรรคมี่ผลจริง
คือ ผู้มีมหาทาน

การทำ “ทาน” ก็ดี

การปฏิบัติ “ศีล” ก็ดี

หาก “ทำทานนั้นเกิดมรรคผล”

นั่นคือ “ภาวนามัย”

และหาก “ปฏิบัติศีลนั้นเกิดมรรคผล”

นั่นก็คือ “ภาวนามัย” เช่นกัน

เพราะ ภาวนา แปลว่า การทำให้เกิด, การทำให้มี
“ภาวนามัย” ของพุทธ

ทำให้ “การปฏิบัตินั่งหลับตาเพ่งกลิ่น”

จน “จิต” มีผลตามต้องการคือ “สมาธิ” (อยู่ในภวังค์)

จากการนั่งสะกดจิตสร้าง “รูปภพ-อรูปรภพ” สำเร็จ

นั่น..ไม่

แต่ คือ การทำให้เกิด “การกำจัดกิเลส” สำเร็จ

เพราะ “ทำทาน” เพราะ “ปฏิบัติศีล” นั่นเอง.

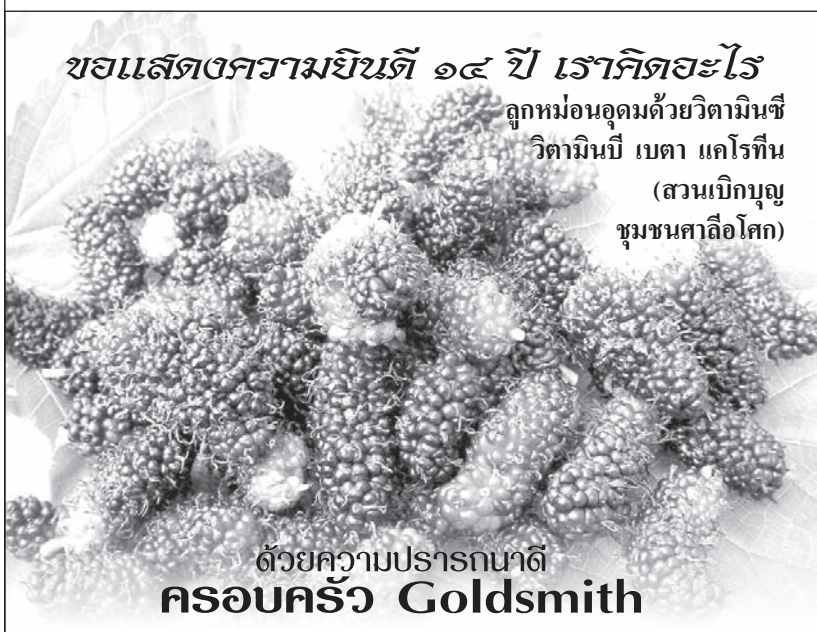
[ถ้าผู้ใดมีสัมมาทิฐิ จะใช้ “สมาธิ” นั่งหลับตา เป็นอุปการะเสริมก็ได้].

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ ๑๔ ปี
เรากิจิตอะไร

มะยมอุดมด้วยวิตามินซี

ครอบครัวไชยภักดี

ขอแสดงความยินดี ๑๔ ปี เรากิจิตอะไร

ลูกหม่อนอุดมด้วยวิตามินซี

วิตามินบี เบตา แคลโรทีน

(สวนเบ็ญญู

ชุมชนศาลือโส)

ด้วยความปรารถนาดี

ครอบครัว Goldsmith

ให้ “เราคิดอะไร” ไปสุดสร้าง
รวมฟ้ากว้างหยาดน้ำรินสู่ดินระแหง
เกิดคุณค่าน้ำใจคนให้แรง
และสาดแสงส่องใจคนไร้ทาง

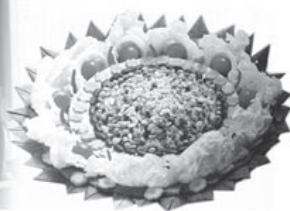
กินพืชผักผลไม้ทุกวัน ป้องกันโรค

สังคม ทานินทร์-เบญจมาภรณ์ เจือประเสริฐ

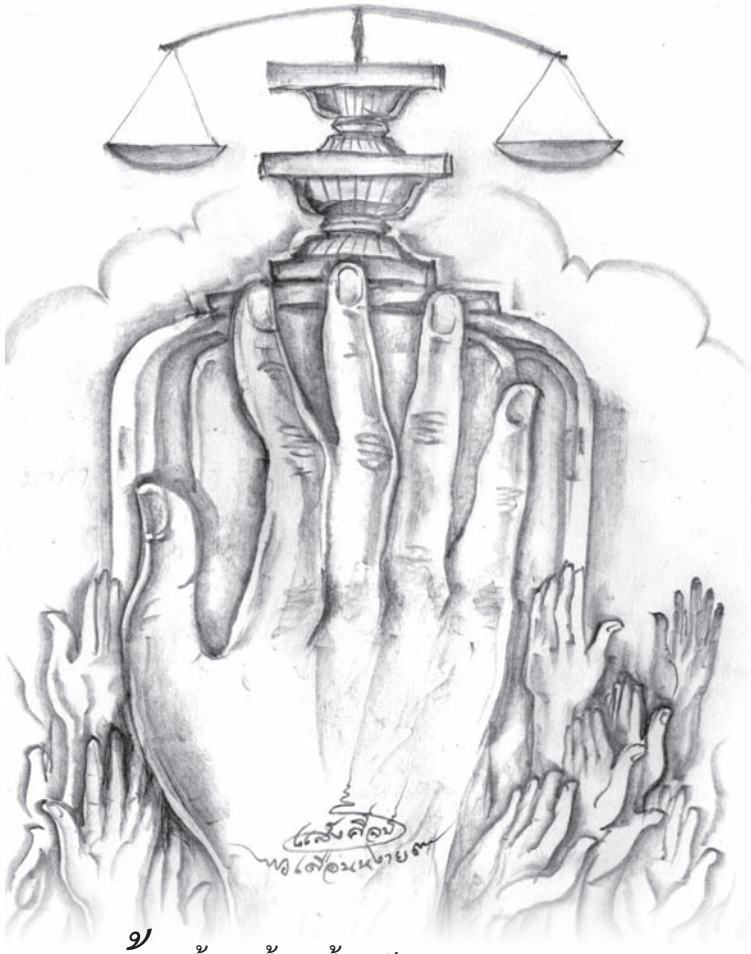

แพรว ๒๒๒ M.S.M คำแหง

อาหารมังสวิรัตเพื่อสุขภาพ
โดยสมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม

เปิดบริการ วันจันทร์-เสาร์ เวลา ๖.๐๐-๑๖.๐๐ น.

๑) ต้องเอื้อมเอื้อ เกื้อกว้างอย่างองอาจ
ต้องเอื้อมเอื้อ กล้าเชือดเนื้อเพื่อผู้อื่น.

๑ ผู้ฉลาดแบบโลกุตระ คือ
ผู้ที่โง่หลายๆ สำหรับผู้ฉลาดแบบโลกียะแท้ๆ.

๑๓ มี.พ. ๒๕๓๓.

๑๐ ท่านจะ “ได้” เพราะท่าน “สละ” เท่านั้น
ท่านจะ “ได้” เพราะท่าน “ให้ไป” เท่านั้น.

๑๓ มี.ค. ๒๕๓๓.

◎ *//*รง..ต้องให้คนกลัวบาป
สุภาพ..ต้องให้คนเข็ดขั้ว
ติฉินดุด่า นร่ ปาปสุส ภายาเปติ
นิวาโต นร่ ทุจจริตสุส โอตตปเปติ.

๑๒ ต.ก. ๒๕๓๒.

- ◎ ไร่ไม่ประสงค์จะทะเลาะ หรือถกเถียงกับใครเลย
เราเพียงแต่ต้องปกป้องความดี-ความจริง
-ความยุติธรรม
ที่เรามั่นใจเท่านั้น.

๑ หยดน้ำมือ หรือหยาดน้ำใจ
ยิ่งใหญ่กว่า หยาดน้ำเพชร.

● เกิด...เกิดให้เป็น
ดับ...ดับให้ตาย.

๑) **ตั้งต้นตัวให้ต้นเต็ม**
อย่าต้นตมให้ต้นเต้น.

- ระวังวงและฟุ้งซ่าน เมื่ออยู่นิ่งอยู่สงบ แต่เมื่อสัมผัส ระวังกามและโทสะ.

● ถึงขยะใหญ่หนึ่งนั้น	คือใจ เราฤ
จึงถึงถมอะไร	ใส่ให้
สุขใส่ทุกขใส่ไหน	หลุโหด นักเวย
อย่าโง่บ่าบอดใบ้	หยุดได้อรหันต์

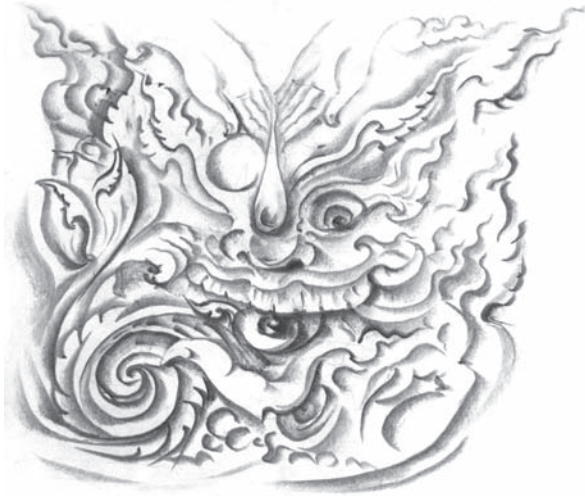

● ถึงขยะใหญ่หนึ่งนั้น	คือใจ เราฤ
จึงประดังถึงถมอะไร	ใส่ให้
สุขก็ใส่ทุกขก็ใส่ไหน	หลุโหด นักเวย
อย่าโง่บ่าบอดใบ้	หยุดได้ก็อรหันต์.

๒๔ ม.ค. ๒๕๕๑.

● “จน” อย่างไร
อย่า “จน” อย่างทาส.

● **ความดีมีละเอียด**
ความเกลียดมีละก่อน.

(คำขวัญ ๑ ม.ก. ๒๕๓๖)

- ถ้าเอา “สิ่งแลกเปลี่ยน” คืนมาให้ตน
ยิ่งมากเท่าใดๆ ความมีคุณค่ายิ่งลดไปๆ เท่านั้นๆ
จนหมดราคา ไม่เหลือคุณ ไม่มีค่า
เพราะ...
ถ้ายังคิดแลกเปลี่ยนเอาคืนมาเกินค่าของคุณ
ที่ตนลงไปกับสิ่งนั้นๆ ครบมูลค่าแล้ว
ส่วนที่เกิน “ทุน” ไปนั้น
หรือที่เรียกว่า “กำไร” นั้นเอง
นั่นแหละคือ “หนี้” แท้
คือ ความเอาเปรียบ คือ ส่วนที่ได้เปรียบ
ที่เป็นวิบากบาปของคนผู้ได้กำไรนั้น
ติดตนไปกับอัตรภาพตามสังขะ.

๔ ม.ก. ๒๕๓๖.

● หากข้าพเจ้าจักมีบาป

เพราะการกล่าวคำความต่อไปนี้
ด้วยเห็นว่า
เป็นการโก้ แต่เป็นเท็จ
ก็ขอสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่เป็นหลักเคารพสูงสุด สุดหัวสุดเกล้า
ได้โปรดทรงเป็นพยานด้วยเถิด

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการเลย
ที่จะได้คนโกง หรือคนฉลาดเยี่ยม
ผู้ไม่รู้เท่าทันข้าพเจ้า
และไม่รู้ในความจริง
ที่ข้าพเจ้าชี้แจงยืนยัน...
มาเป็นบริวาร หรือมาช่วยทำงานด้วย
อย่างมงาย

เพราะยังมีคนเช่นนี้จำนวนมากเท่าใดๆ
ก็ยิ่งเป็นความเศร้า และความล้มเหลว
ของข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้นๆ

ข้าพเจ้าจะยินดีกับคนที่รู้เท่าทันข้าพเจ้า
และรู้ในความจริงต่างๆ
ที่ข้าพเจ้านำออกมาชี้แจงยืนยันอย่างจริงใจ
แม้จะด้วยปัญญาเพียงน้อยนิดของเขา

แล้วยินดีที่จะทำงานด้วยกันอย่างเข้าใจในความคิด
ในความจริงนั้นจริงๆเท่านั้น

และจะทำงานด้วยกันอย่างผู้มีศักดิ์ศรี

ไม่ใช่บริวาร ไม่ใช่ผู้สยบเพราะอำนาจใดๆ เลย

แต่นับถือเคารพบูชากันด้วยคุณค่าของความจริง

ด้วยความเป็นเพื่อนเป็นมิตร เป็นญาติพี่น้อง

เป็นคนที่พึงเกิดแก่เจ็บตายกันจริงแท้

ถึงจะได้มีน้อยคนเท่าใดๆ

ก็ยังเป็นความต้องการ

ยิ่งกว่าการได้คนชนิดแรก

แม้มากเหลือล้น”.

๒๘ มี.ค. ๒๕๓๐.

- **ชีวิตคน** ต้องทำงาน หรือ ทำอาชีพ
ถ้าคนไม่ทำงาน ไม่ทำอาชีพ
“ไม่ใช่คน”
แต่คือ “ขยะ”
เพราะคนต้องมีประโยชน์
อย่างน้อยก็ต้องทำงานเลี้ยงตน พึ่งตนเองรอด
ไม่เช่นนั้น ผู้นั้นก็คือ
“ทากสังคม” ที่สูบเลือดสังคม
สัตว์ทุกตัวมันยังต้องทำงานเลี้ยงตน
เราเป็น “คน” แท้ๆ
จะทำงานเลี้ยงตนไม่ได้ยิ่งกว่าสัตว์เขี้ยวหรือ?!!!

● นาง	นายในน่านฟ้า	แดนดิน ใดใด
งาม	แจกโฉมเกินกิน	รูปนี้
ผู้	นั้นยอมเลอสิน	สูงค่า นิยมฤ
มี	ศักดิ์มีสิ่งชี้	ส่อเชื้อใจปรต
อา	เพศจนป่แจ้ง	แจงใด แล้วเว
หาร	หักจิตร้องไป	กู่ก้อง
เป็น	มนุษย์แต่ไฉน	ตำสัตว์ ฉะนี้ว
ขยะ	เยอะเประอะเฟอะฟ่อง	ไซ่เพื่อเพียงกิน

◎ ภายใต้อาณาจักร...

สรรพสิ่งสังเคราะห์กันเกิดมา เป็นธรรมชาติ
สรรพสัตว์ที่มีสติสัมปชัญญะปัญญา และสัญชาตญาณ
ย่อมกินอาหารที่รู้ถูกรู้ควรแก่ตน
ช่างย่อมรู้ไม้ใบ-ผล-ต้น-ลำที่ควรกินของมัน
นกย่อมรู้ไม้ลูก-ดอก-เกสรที่มันควรกิน
คนผู้มีสติสัมปชัญญะปัญญาสัญชาตญาณ
ก็ย่อมรู้ “อาหาร” ที่ควรกินของคน
ช่าง ก็ดี นก ก็ดี แม้สัตว์อื่นอีกนานัป
มันยังคงรู้จักอาหารที่ควรกินของมันตามสัญชาตญาณเดิม
มีสติสัมปชัญญะเลือกกินตามที่ถูกที่ควร
ไม่หลงไหลเลอะเทอะ ไม่ปรวนแปรชั่วนาตาปี
แต่..คนผู้ได้ชื่อว่า ประเสริฐฉลาดกว่าสัตว์นั้นสินหนอ!

แปรปรวนง่ายยิ่งกว่าสัตว์ กินเลอะเทอะเปรอะยิ่งกว่าสัตว์
 กินหลงไหลได้อย่างน่าอายสัตว์
 หลงตนว่า มีปัญญาฉลาดเหนือสัตว์ทั้งหลาย
 แต่ถูกหลอกให้แปรเปลี่ยนจากสัญชาติเดิมได้ง่ายกว่าสัตว์
 คนล้มธรรมชาติคน..ไปไกลสุดกู่แล้ว!!!
 เพียงเรื่องอาหารการกิน ก็ยังปานฉะนี้
 ต้องทุกข์ร้อนดิ้นรน โศกสุข วุ่นวาย หนักหนา เหน็ดเหนื่อย
 ผู้ไหวทัน กลับตัว ศึกษาความจริง
 ค้นสู่สัญชาติญาณเดิมของ**ธรรมชาติคน**ได้
 ผู้นั้นย่อมเป็นสุขแข็งแรงสมบูรณ์สมธรรมชาติคน
 เพราะค้นสู่สัญชาติญาณคน สมคน ตามเดิม ด้วยญาณ
 จึงเป็นผู้พ้นทุกข์ ล้นความวุ่นวาย กลับค้นสู่ความพรั่งพร้อม
 สมบูรณ์ด้วยญาณแห่ง**สัญชาติญาณคน** ตามธรรมชาติเดิม.

(๒๐ ปี. ก. ๒๕๒๖).

ขอแสดงความยินดี ในวาระครบรอบ ๑๔ ปี
“เราคิดอะไร”
นายไชยยศ เนาวพาณิชย์

(ด้วยรำลึกในความคิดของคุณเบญจพร ชัยปาริฉัตร)

๑
● ผู้ศึกษาฝึกฝนตน

ตามทฤษฎี “๔-๕-๓-๘” (โพธิปักขิยธรรม ๓๗)

อย่างสัมมา และเอาจริง

ย่อมเกิดอาริยผลสู่ “บุญนิยม”.

[โพธิปักขิยธรรม ๓๗] ได้แก่

๑.สติปัญฐาน (๔)

๒.สัมมัมปธาน (๔)

๓.อิทธิบาท (๔)

นี่คือ เลข ๔

๔.อินทริย์ (๕)

๕.พละ (๕)

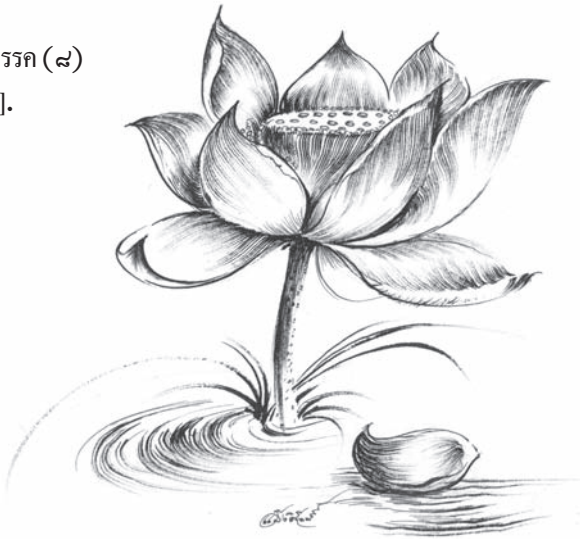
นี่คือ เลข ๕

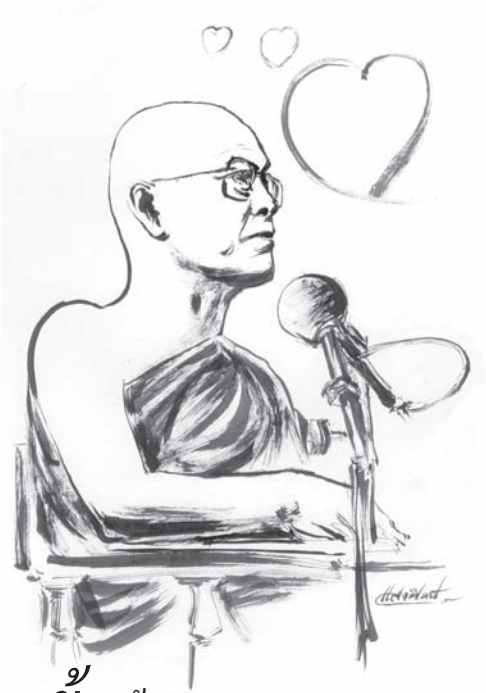
๖.โพชฌงค์ (๗)

นี่คือ เลข ๗

๗.มรรค (๘)

นี่คือ เลข ๘].

● **ข้าพเจ้า**

พยายามที่จะพูดถึง “ความผิด-ความถูก”
ที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นจริง มีจริงของตน

มากกว่า

ที่จะพยายามพูดถึง “ความผิด-ความถูก”
ที่ต้องพูดตามตำรา

หรือตามความรู้ที่เรียนๆ กันมาของคนอื่น.

(คำขวัญ ๑ ม.ก. ๒๕๓๖)

◎ **ความประเสริฐของมนุษย์** คือ
ทำงานที่มีคุณธรรม แล้วได้ให้แก่ผู้อื่น
ความไม่ประเสริฐของมนุษย์ คือ
การอยู่เฉยๆ เมื่อมีการงานอันควรทำ
ความไม่ประเสริฐของมนุษย์ คือ
การทำงานที่ไม่มีคุณธรรม
ความโง่ของมนุษย์ คือ
การทำงานที่ไม่มีคุณธรรม
ความโง่ของมนุษย์ คือ
การอยู่เฉยๆ เมื่อมีการงานอันควรทำ
การงานอันควรทำ คือ
การงานที่ไม่มีโทษ การงานที่มีคุณธรรม

การงานที่มีคุณธรรม คือ
การสร้างสรรที่ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน (สัมมา)
เป็นเศรษฐศาสตร์อันลึกซึ้ง
ซึ่งเป็นเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ
ที่มีการเสียสละเป็นรายได้
หรือมีการเสียสละเป็นกำไร.

◎ ชีวิตใดก็ตาม

ที่อยู่ไปวันหนึ่งๆ ไม่สร้างสรรค์

ไม่ทำงานที่เป็นประโยชน์

คือ ชีวิตที่ขาดทุน

คือ ชีวิตที่ไม่มีความเป็นมนุษย์

เพราะขาดความประเสริฐ

ตราบใจเขายังกินยังใช้

ยังอาศัยสิ่งสร้าง

ที่มนุษย์เช่นเขานั่นเองสร้าง

ที่สัตว์ต่างๆสร้าง

ที่ดินน้ำลมไฟอากาศสร้าง

หรือยังกินใช้ทรัพยากรของธรรมชาติ

ถ้าเขาไม่ทำงาน

ไม่สร้างสรรค์หรือแม้แค่สร้างสรรค์อันใดก็ไม่ได้ทำ

จนคุ้มค่าที่ชีวิตเขาใช้เขากินเขาอาศัยในชีวิต

เขาก็คือ “ขยะ” ชิ้นหนึ่ง

ที่สกปรกอยู่ในสังคมในโลก

และเป็นชีวิตที่ขาดทุน

สัจจะวิบากที่ได้ไปกับอัตภาพชาตินี้ชาติหน้า

คือ “หนี้” ใหม่ๆ ของแต่ละคน.

● โลกนี้มีอยู่ด้วย
 ทรายและสิ่งอื่นมี
 ปวงชาติต่ำกลางดี
 ภาจกรพาลมีร้าง
 ภพนี้มีไฉ่หล้า
 กาก็เจ้าของครอง
 เมาสมมุติจงหอง
 นำมิตรแล้งโลกม้วย

มณี เดียวนา
 ส่วนสร้าง
 ดุลยภาพ
 เพราะน้ำแรงไหนด
 หงส์ทอง เดี่ยวเลย
 ชีพด้วย
 หินชาติ
 หมดสิ้นสุขสานต์.

● *อังคาร ภัลยาณพงค์*

[*เป็นกวีที่ให้สัจจะกระทบจิตอย่างแรงร้าย]

● **หลักสำคัญการศึกษาของพุทธ**

ต้องเป็นผู้มีศีล ไม่หย่อนยาน (อริศีล)

ต้องเป็นผู้มีศีล จนเป็นฌาน (อริจิต)

ต้องเป็นผู้มีศีล จนเกิดญาณ (อริปัญญา)

กระทั่งเป็นผู้ทนได้ต่อการรุกราน (อริวิมุติ)

กระทั่งเป็นบุคคลผู้เบิกบาน (อริพุทธ)

ต้องสมบูรณ์ด้วยการงาน (อริกุศลที่ถึงพร้อม).

● **คนผู้สมบูรณ์ด้วยการทำงาน**

จึงจะเป็นผู้ถึงนิพพาน

นั่นคือ ผู้พร้อมไปด้วย...

การทำงานที่ดำรินึกคิด (สัมมาสังกัปปะ)

การทำงานที่พูดที่จา (สัมมาวาจา)

การทำงานที่กระทำทุกชนิด (สัมมากัมมันตะ)

การทำงานที่เป็นอาชีพ (สัมมาอาชีวะ)

อันเป็น “มรรค” หรือ “ทางดำเนินชีวิต” สุดวิเศษ

ที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ให้มนุษย์นั่นเอง

จงศึกษากันให้ “สัมมาทิฏฐิ” เกิด.

ขอแสดงความยินดีในวาระครบรอบ ๑๔ ปี
“เราคิดอะไร”

คือสี่บุญนิยมสุดมค่า
คือสี่ธรรมมาขีสุทธิไส
คือสี่อความหมาย “เราคิดอะไร”
คือสี่ขริงใจปรารถนาดี

ธิตพล เลือดกักดี
นิตยา ศิรินาวิน
อุทัย กิตติธรรมคุณ

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๔ ปี
“เราคิดอะไร”

ทุกก้าว

มั่นคง

ยืนยง

ต่อไป

ครอบครัวที่พวนานต์

ขอแสดงความยินดี
 ครบรอบ ๑๔ ปี “เราคิดอะไร”
 ขอให้กำลังใจแก่บุคลากรทุกท่าน
 ที่มีส่วนรับผิดชอบสื่อบุญนิยม

ครอบครัวรัตนนิรยุธา

พืงภูมิ แพรพร พืงพระ แพรติน

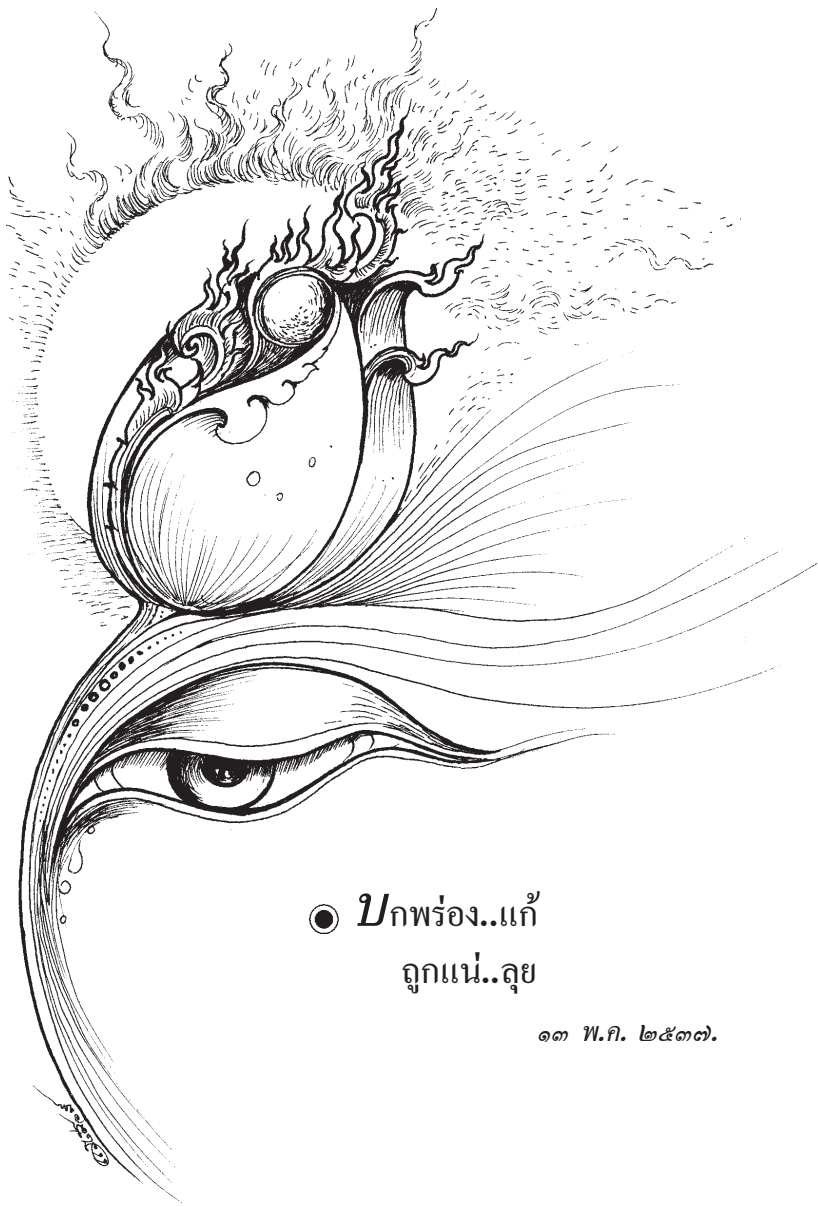
ขอแสดงความยินดีในวาระครบรอบ ๑๔ ปี “เราคิดอะไร”

ชาวนาไถหว่านกล้า
 กว่าเป็นมัดงามเงา
 กินข้าวทั้งเรียราด
 ตอบแทนคุณแผ่นดิน

ปักดำนากลางแดดเผา
 เพื่อพวกเราได้หุงกิน
 นำอนาน่าติฉิน
 เริ่มที่กินให้หมดจาน

นางสาวตำนานน้ำ ผู้บรรจข้าว RC

๐๘๗-๐๒๕-๙๖๐๐

● ปกพร่อง..แก้
ถูกแน่..ลุย

๑๓ พ.ค. ๒๕๓๗.

● พระพุทธเจ้า

(๑) ประสูติ ที่เนปาล วันที่ ๘ เม.ย. ปีจอ

พ.ศ. -๓๕ หรือ ค.ศ. -๖๒๒ เวลา ๑๕.๐๘ น.

(๒) ตรัสรู้ ในอินเดีย ปีระกา ๑๒ เม.ย.

พ.ศ. -๔๔ หรือ ค.ศ. -๕๘๓ เวลา ๑๔.๐๕ น.

(๓) ปรีชาญาณ ในอินเดีย ปีมะเส็ง ๖ เม.ย.

พ.ศ. ๐ หรือ ค.ศ. -๕๔๓ เวลา ๐๖.๐๕ น.

[เก็บตกได้มาจากไหนจำไม่ได้]

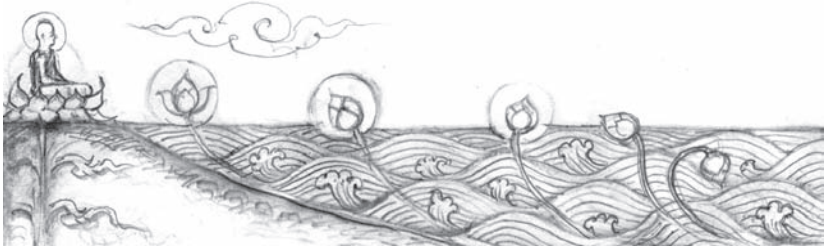

๑๑ บุคคลในน้ำ ๗ ลักษณะ

๑. จมลงไปครั้งเดียว จมลงไปเลย (ปาปชน)
ได้แก่ บุคคลผู้ประกอบด้วยอกุศลธรรมฝ่ายต่ำล้วน
๒. โผล่ขึ้นแล้วจม (ปุถุชน)
ได้แก่ บุคคลผู้มีคุณธรรม แต่คุณธรรมเสื่อมไป
๓. โผล่ขึ้นแล้ว ลอยอยู่ได้ (กัลยาณปุถุชน)
ได้แก่ ผู้มีคุณธรรมไม่เสื่อม
๔. โผล่ขึ้นแล้ว เห็นแจ่มแจ้ง เหลียวดู (ผู้แรกถึงกระแสธรรม)
ได้แก่ พระโสดาบัน
๕. โผล่ขึ้นแล้ว ว่ายเข้าหาฝั่ง (ผู้มาสู่กามภพอีกครั้งเดียว)
ได้แก่ พระสกทาคามี
๖. โผล่ขึ้นแล้ว ไปถึงที่ตื้น หยั่งพื้นทะเลได้ (ผู้ไม่มาสู่กามภพอีก) ได้แก่ พระอนาคามี
๗. โผล่ขึ้นแล้วข้ามฝั่งได้ ยืนอยู่บนบก (ผู้ทำให้แจ้งเจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ อันไม่มีอาสวะ) ได้แก่ พระอรหันต์.

[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๕

อทกุปมสูตร สูตรที่ ๕ ของ อนุสยวรรคที่ ๒].

● คุณสมบัติของพระโศดาบัน

๑. สิ้นสุดกับนรก (จีณนริยะ)
๒. สิ้นสุดกับกำเนิดดิรัจฉาน (จีณดิรัจฉานโยนริยะ)
๓. สิ้นสุดกับวิสัยแห่งเปรต (จีณปัตติวิสัย)
๔. สิ้นสุดกับเรื่องอบายทุกติและวินิบาต
(จีณาบายทุกติวินิปาตะ)
๕. ผู้เข้าถึงกระแสพุทธธรรม (โศดาบันนะ)
๖. ผู้มีความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา (อวินิปาตัมม)
๗. ผู้เที่ยงแท้ที่จะได้บรรลู่ (นียตะ)
๘. ผู้ตรัสรู้แน่ในเบื้องหน้า (สัมโพธิปรายนะ).

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๑๔๗๕].

๑๑ คุณสมบัติของพระอรหันต์

๑. เป็นพระอรหันต์ คือ ผู้ไกลจากกิเลส (อรหันตะ)
๒. เป็นจีณาสพ คือ ผู้สิ้นอาสวะกิเลสที่หมักคองอยู่ในสันดาน (จีณาสาวะ)
๓. ผู้อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว (วุตติวันตะ)
๔. ผู้มีกิจที่ควรทำอันทำเสร็จแล้ว (กตกรรมิยะ)
๕. ผู้มีภาระอันวางลงแล้ว (โอหิตการะ)
๖. ผู้มีประโยชน์ของตนอันบรรลุโดยลำดับแล้ว (อนุปปัตตสัทตะ)
๗. ผู้สิ้นเครื่องผูกพันให้ติดอยู่ในภพแล้ว (ปริกขีณภวสัญญิณนะ)
๘. ผู้หลุดพ้นแล้วเพราะรู้โดยชอบ (สัมมัทธัญญาวิมุตตะ).

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ข้อ ๑๓๖๗].

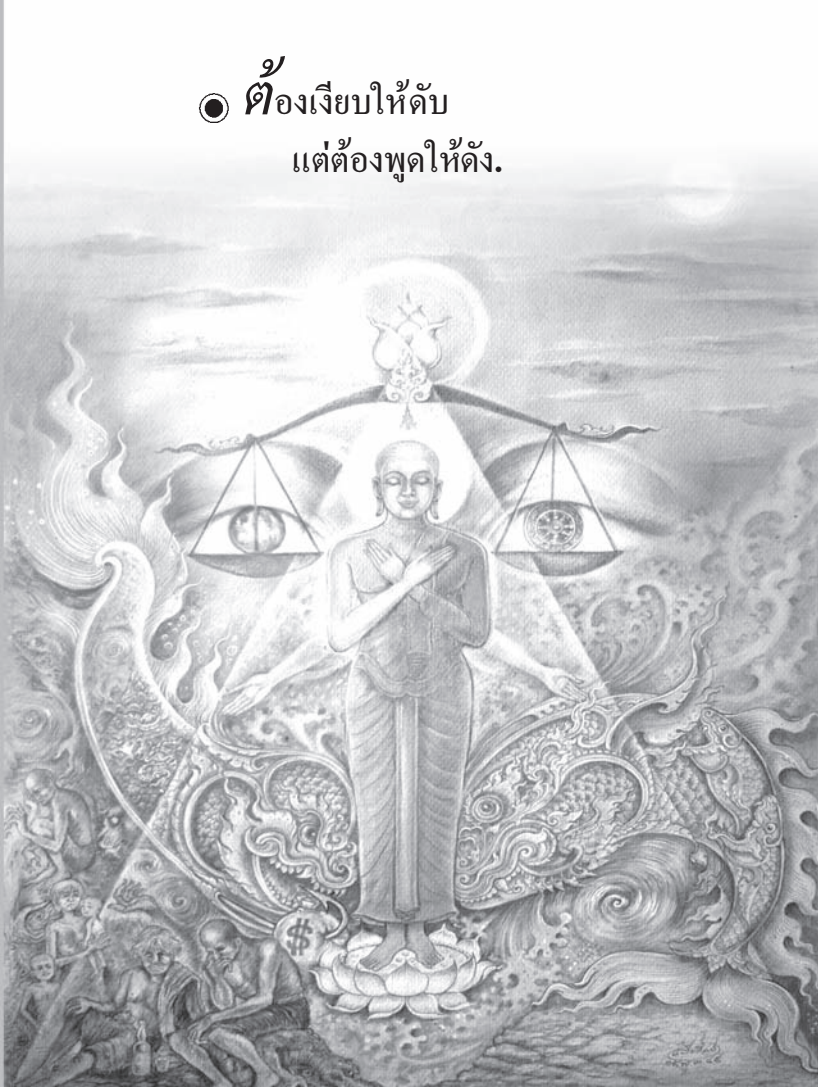
● ๖๕ สมบุญ จงประณีต
สร้างจารีต จงประหยัด.

● **อย่าเอาแต่เก่ง จงเร่งสร้างสรรบุญ**
อย่ากินทุน เพราะหลงเสพแต่สุข.

๑
● ต้องเจียบให้ดับ
แต่ต้องพูดให้ดัง.

● รวยเพราะพึ่งตนเอง

รวยเพราะไม่คิดเอาของใคร

ประเสริฐแล้ว

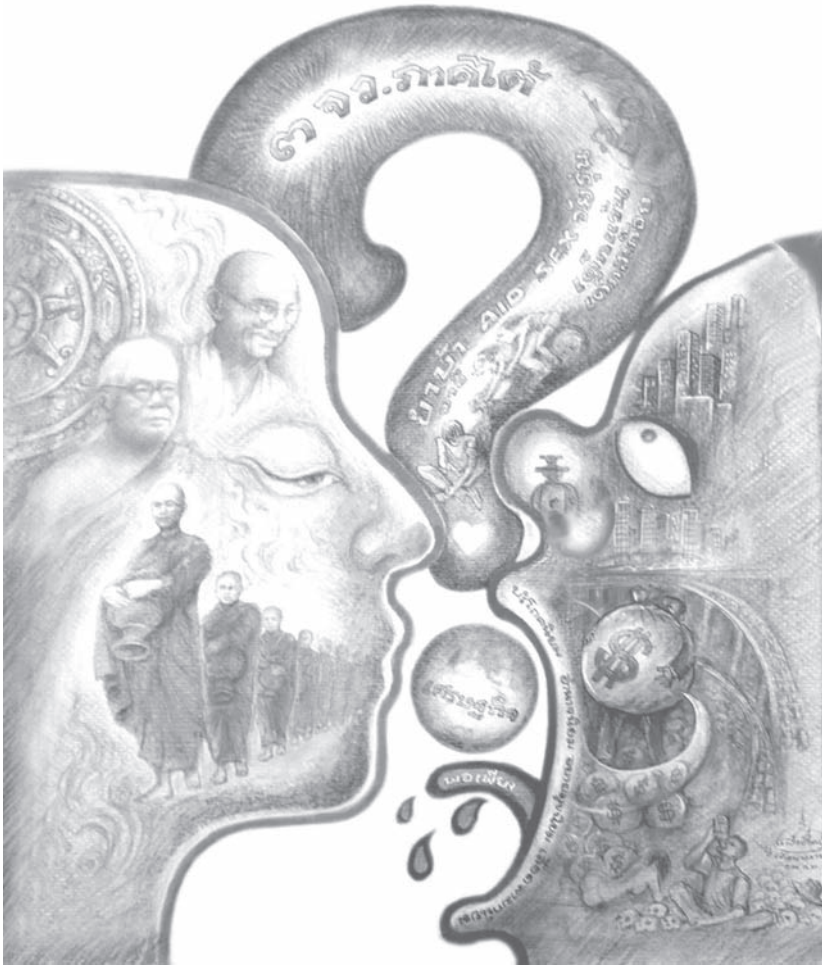
ยิ่งแบ่งแจกความรวยของตนนั้นๆ

ให้หมดเนื้อหมดตัวหมดตนได้

ด้วยบุญปัญญาอันยิ่งหรือ “วิชาสา”

ก็ยิ่งสุดยอดประเสริฐเป็นอรหันต์.

- ๒
- ๑ ป้านเมืองต้องการผู้ทำได้จริง
มากกว่า
ผู้ได้แต่พูด หรือเพียงเก่งแต่คิด.

๑
● ผู้ที่พิจารณาตนเป็นอรหันต์ได้

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามท่านพระสารีบุตรว่า

คุณสารีบุตร กำลังของภิกษุจีมาสพมิเท่าไร ที่เป็นเหตุให้
เธอผู้ประกอบแล้วพิจารณาความสิ้นไปแห่งอาสวะทั้งหลายได้ว่า
อาสวะทั้งหลายของเราสิ้นแล้ว

ท่านพระสารีบุตรทูลตอบ ก็คือ

๑. เห็นสังขารทั้งปวงแจ่มแจ้ง โดยความเป็นของไม่เที่ยง
ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริง

๒. เห็นกามทั้งหลายว่า เปรียบด้วยหลุมถ่านเพลิง แจ่มแจ้ง
ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริง

๓. มีจิตน้อมไป โน้มไป โอนไปในวิเวก ตั้งอยู่ในวิเวก ยินดี
แล้วในเนกขัมมะ ปราศจากอาสวัญฐานิยธรรม โดยประการทั้งปวง

๔. เจริญสติปัญฐาน ๔ อบรมดีแล้ว

๕. เจริญอิทธิบาท ๔ อบรมดีแล้ว

๖. เจริญอินทรีย์ ๕ อบรมดีแล้ว

๗. เจริญโพชฌงค์ ๗ อบรมดีแล้ว

๘. เจริญอริยมรรค ประกอบด้วยองค์ ๘ อบรมดีแล้ว.

(พระไตรปิฎก พลสูตรที่ ๒ เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๑๘).

● **ทำไมต้องเป็น “โสด”?**

๑. เพราะคนที่เป็นพลโลกจะสิ้นโลกแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแต่งงานเพื่อเพิ่มพลโลก
๒. เพราะเป็นทุกข์ เพิ่มทุกข์ให้ตน ทางธรรมจะเห็นแจ้งรู้ชัด
๓. เพราะมีภาระน้อย ไม่เพิ่มภาระอีก
๔. เพราะมีทางโปร่งในการปฏิบัติธรรมเพื่อบรรลु
๕. เพราะมีอิสระมาก คล่องตัว
๖. เพราะเสียสละได้สะดวก มีคุณค่าต่อโลก ต่อสังคมได้มาก
๗. เพราะผู้บรรลุธรรมสูงสุด ย่อมโสดสนิทจริง.

- **โงาญ** คือ การดีด, การตี, การตี, การเป่า, การจับ, การร้อง, การเต้น, การรำ, การฟ้อน, การแสดง, ที่จะมีผล ชี้ชวนให้คนสนใจ

นาญรต มี ๕ อย่าง คือ

๑. ลิงการะ (ความรัก)
๒. กรุณา (ความเอ็นดู)
๓. วีระ (ความพากเพียร, อาจหาญ, กล้า)
๔. อัปภูตะ (ความอัศจรรย์, แปลกประหลาด)
๕. หัสสะ (ความสนุกสนาน, ร่าเริง)
๖. ภัย (ความกลัว)
๗. สันตะ (ความสงบ)
๘. วิภัจฉะ (ความเห็นแจ้ง)
๙. รุทธ (ความโกรธ, ซึ่งถูกกีดกัน, รบกวณ)

“นาญ” ไตที่ปรุ้งแต่งแล้ว เป็น “ข้าศึกแก่ใจ, ข้าศึกแก่กุศล(วิสุกะ) ต่อผู้สัมผัส”

“นาญ” นั้นคือ มหรสพ ที่เป็น “อนาจาร” (ลามก, ความประพฤติชั่ว, น่าบัดสี)

“นาญ” ไตที่ปรุ้งแต่งแล้ว เป็น “มงคลอันอุดม, ความดีงามชั้นสูงถึงสูงสุด, สิ่งที่ทำให้เจริญสูงสุด (มั่งคلمุดตมั่ง) ต่อผู้สัมผัส”

“นาญ” นั้น คือ ศิลปะ ที่เป็น “อาจาร” (จรรยาที่ดีงาม, ความประพฤติดี, มารยาท, แบบแผน)

เพราะ พระพุทธเจ้า ตรัสว่า

สิ่งใดเป็น “ศิลปะ” สิ่งนั้นเป็น “มงคลอันอุดม, สิ่งที่ทำให้
เจริญสูงสุด” (ความดีงามชั้นสูงถึงสูงสุด : มงคลมุตตมมัง)

สิ่งใดเป็น “ข้าศึกแก่กุศล, ข้าศึกแก่ใจ” (วิสุกะ) สิ่งนั้น
เป็น “อนาจาร” (ความประพฤดิชั่ว, แบบอย่างลามก).

๑๐ กิเลสตัณหาใหม่ ที่จะเกิดเป็น “ภวตัณหา”
ซึ่งต้องเรียนรู้
และทำความเข้าใจให้ดีๆ
เมื่อทำสมาธินั่งหลับตา จงระวัง...

๑. หลงติดความอรร้อย
อันเป็นความสุขสงบในภวังค์ (รูปภพ-อรุภพในโลภียกษณ)
๒. หลงติดความเก่งของจิต
ที่มีความสามารถหลายนัยจนถึงขั้นอิทธิปาฏิหาริย์
และอาเทศนาปาฏิหาริย์ (อภิญาโลภีย)
๓. หลงติดตักกะ, วิตักกะ, สังกัปะปะ, วจีสังขาร
ที่เกิดในภวังค์ว่าเป็นปัญญาบ้าง เป็นญาณบ้าง
เป็นความรู้อันลึกซึ้งเยี่ยมยอดบ้าง (อุภกิเลส)
๔. หลงเพติดเพตินไปกับความอิสระในภพ
ที่ลอยฟุ้งและฝันเพื่อได้ตามใจ (อุทธัจจะ)
๕. หลงเพติดเพตินในความสะลึมสะลือ (ถินมิทระ).

- **คุณธรรม** ที่ชื่อว่า **“อับปิยะ”** ที่แปลว่า **ความมกน้อย** หรือหมายถึงน้อยล็กก็ **กล้าจน** นี้ เป็นคุณวิเศษอันล็กซึ่งประเสริฐยิ่งของมนุษย์ หากใครปฏิบัติ **“ความมกน้อย”** หรือ **“กล้าจน”** ได้ถูกต้อง **เป็นโลกุตระและเป็นจริง ทั้งรูปธรรม** โดยเฉพาะ **ทั้งนามธรรม** ที่เป็น **ความจนมหัตจรรย์** ก็จะเป็นประโยชน์คุณค่าอนอกอนันต์ต่อตนเองผู้อื่น ต่อสังคมมนุษยชาติในโลกอย่างเหลือจะกล่าว เพราะ **“ความมกน้อย”** หรือ **“กล้าจน”** นั้น เป็น **“economy”** (ประหยัด, มาตรการประหยัด) เป็น **“เศรษฐกิจหรือเสฏฐะ”** (ประเสริฐที่สุด, ดีเลิศ) [เศรษฐศาสตร์ มาจากคำว่า economy หรือ economics นี้เอง เศรษฐศาสตร์ = ศาสตร์ที่ดีเลิศ economics = วิชาเศรษฐศาสตร์] คนละภาษาแต่เนื้อหาเดียวกันในสากล เนื้อหาสำคัญนั้นคือ **ต้องประหยัด-มกน้อย-กล้าจน** เป็นแก่นแท้ของมนุษย์ในสังคมในโลก **“มหัปปิยะ”** หรือ **“ความมกมาก, กล้ารวย”** จึงไม่ใช่ **“เนื้อหาสำคัญ”** ที่ดีเลิศประเสริฐศรีแน่ เพราะไม่ใช่ **“ความประหยัด, น้อยลงๆ, ตั้งใจจน”** ฉะนั้น..มนุษยชาติที่เป็นสังคมเศรษฐกิจเจริญแท้ จะ**ไม่ใฝ่รวย แต่ใฝ่จน อย่างพัฒนา** จึงจะถูกต้อง.

● **กฎ** : ผลแห่งการเกิด ๗ อย่าง ได้แก่...

๑. ชีวิตที่ประกอบด้วย รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ (จันท์ ๕)
๒. ฝีสาง (อมนุสสา คือวิญญาณ แม้ในคนเป็นก็คือฝีสาง)
๓. ธาตุต่างๆ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ เป็นต้น (มหากุตา)
๔. สิ่งที่มีอยู่ทั้งหมด, สิ่งที่มีตัวตนโดยทั่วไป (วิชขมาน)
๕. สภาพตัวตนที่ยังกินยังตั้งอยู่ไปกับกาละ แม้จะเป็น “อรหันต์” แล้ว แต่ก็ยังมี “กาล” ยังอยู่ใน “กาล” ยังมี “อโส ภูโต” (สิ่งที่ยังกินอาหาร) อยู่ [อรหันต์ที่ยังมีภาวะ]
๖. สิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด (สัตตา)
๗. ฝัก ฝิช พฤษยา รุกขะ ต้นไม้ (รุกขกาโย).

- ๑
- ไปถึงขั้น “ความจริงถูกต้อง”
ผู้รู้นั้นก็เชื่อว่า ผู้เป็นปราชญ์
ถ้าถึงขนาด “ถูกต้องความจริง” นั้นได้
ผู้สัมผัสความจริงก็เชื่อว่า ผู้เข้าถึง หรือผู้บรรลุ.

๒ ม.ก. ๒๕๓๔.

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี
“เราคิดอะไร”

ปองจิตร ธีร์รัตน์

ถั่วฝักยาวไร้สารพิษ ชุมชนศิระมะอโศก

สิบสี่ปีสร้างสรรค์ก้าวพัฒนา
ยังแก้วิกฤตาสื่อสารทวนกระแส
เป็นเรื่อน้อยท่ามกลางสุดตาแล
เกิดแน่นแน่นฝ่าคลื่นอย่างรื่นรมย์

บัวบูชา

ครบรอบ ๑๔ ปี เป็นกำลังใจให้เสมอ

ร้านน้ำฟ้า
จำหน่ายสินค้าทุกชนิด
ซูเปอร์มาร์เก็ตร้านเดียว
ที่ไม่จำหน่ายเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์

ร้านน้ำฟ้า ๑๔๑ ต.หนองหญ้าลาด

อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ๓๓๑๑๐ โทร. ๐๔๕-๖๖๑๓๐๕

ขอแสดงความยินดีครบรอบ ๑๔ ปี “เราคิดอะไร”

บริษัทดินน้ำฟ้าจำกัด

- สินค้าชุมชนชาวโคก เพื่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม
- น้ำยาสะอาด
- น้ำยาดับกลิ่นชีวภาพ และรับบริการบำบัดน้ำเสีย

โทร.๐๘-๓๙๙๖-๖๖๙๑
๐-๒๓๗๙-๒๕๕๘

๓๐/๒๙๔ หมู่ที่ ๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

● **กรรม** คือ สมบัติแท้ของมนุษย์

ซึ่งเป็นที่ทั้ง “สมบัติ” ในโลกนี้และโลกหน้า

และเป็นได้ทั้ง คุณสมบัติ (กุศลสมบัติ)

เป็นได้ทั้ง โทษสมบัติ (อกุศลสมบัติ)

อดีตสมบัติ คือ สมบัติที่สั่งสมมาแต่อดีตกาล

ปัจจุบันสมบัติ คือ สมบัติที่ปฏิบัติในปัจจุบันกาล

อนาคตสมบัติ คือ สมบัติที่จะเกิดจากปัจจุบันกรรม บวก

ลบคุณหากับอดีตกรรม ในอดีตกาลและปัจจุบันกาล

กรรม จึงเป็นความต่อเนื่องที่ยาวนาน และมีผลกับเจ้าของ
กรรมไปอย่างเป็นสัจจะในอัตภาพของแต่ละคน

ตลอดกาลที่ตนไม่จบภพ ตนไม่ตายด้วยปรีนิพพาน

กรรมของตนก็ยังไม่หมดไปจากอัตภาพ (ตัวตนของตน)

กรรมยังมีฤทธิ์บันดาลบันดาลเราเป็นไปตามสัจจะแน่

“กรรม” ดำเนินไปกับเราใน “กาล” ที่เรียกว่า นิรันดรขณะนี้

ในมหาจักรวาลไม่มีอะไรนิรันดร นอกจาก “กาล”

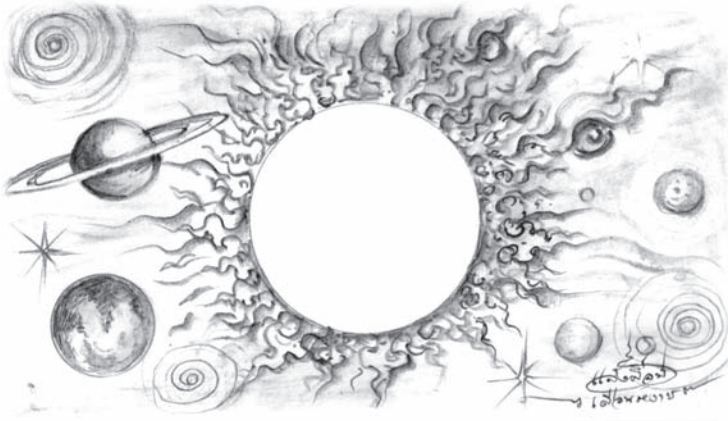
จึงควรสร้าง “กรรม” ให้มีคุณภาพเป็น “พระเจ้า” ที่
ถูกถว้นสัมบูรณ์ จะได้มีส่วนของความเป็นนิรันดรที่เป็นจริง

ดังนั้น เราจะสร้าง “พระเจ้า” ให้แก่ตนในตนให้ได้

และจะทำลาย “ซาตาน” ทำลาย “ผีมาร” ในตนให้ดับ

ให้ “ตายสิ้น” หมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้ธุลีละอองละเอียด

ต้องตรวจสอบทุก “กาล” ทุก “กรรม” จนแข็งแรง ถาวร
บริสุทธิ์ สัมบูรณ์

ต้องศึกษาให้รู้อย่างถูกต้อง และปฏิบัติจนเป็นจริง
นั่นคือ การสร้างตน กระทั่งเป็น “อรหันต์” ให้สำเร็จ
นั่นแล

แล้วเราจะเป็น “พระเจ้า” ที่แท้ (ปรมาตมัน,อรหัตตตา)
และแม้แต่ “ความเป็นพระเจ้า” สูงสุดปลายพานนี้
ได้เป็นอรหันต์แล้ว จิตวิญญานบริสุทธิ์จริงแล้ว
ในศาสนาพุทธ ยังสามารถดับ “พระเจ้า” เป็นที่สุด
สิ้น “ความเป็นพระเจ้า” ในตนของตนได้เอง
อย่างสุญสนิท ไม่มีอะไรเหลือ
ถึงขั้นสุดท้ายแห่งท้ายสุด เป็นปรินิพพาน
ด้วยตนเองเมื่อถึงวาระจบสุดอันติมะจริง
จึงสูญหมดแม้แต่จิตวิญญานที่สูงขั้นปรมาตมัน
ก็สลายอึดตาสู่ภาวะอนัตตา ถึงสูญญตาสัมบุรณ์.

● พุทธศาสนาจะไม่เสื่อม

๑. ถ้าไม่แต่งตั้งบุคคลขึ้นมาใช้อำนาจ
จนกลายเป็นรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่ตัวบุคคล
๒. ธรรมเนียมและพิธีการบวช ต้องถูกต้อง
ตามธรรมวินัยทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม ไม่วิบัติ
๓. ภิกษุบวชเพื่อนิพพานเท่านั้น ไม่มีการบวชเล่น
บวชลอง บวชตามจารีต บวชก็เพื่อประพาศิพรหมจรรย์
๔. การลงฟังสวดปาติโมกข์ทุกปีภักข์ของสงฆ์
ต้องจริงจัง คือ ฟังกันรู้เรื่องรู้ความ และผู้รู้ตัวว่าผิด
หรืออับติ ก็ต้องสำนึกต่อโทษตามปาติโมกข์นั้นๆ จริง
๕. การยังชีพของภิกษุสามเณร ต้องไม่นอกศีล-นอกวินัย
โดยเฉพาะต้องรักษา จุลศีล, มัชฌิมศีล, มหาศีล
อันเป็นธรรมนุญของศาสนาพุทธแท้ๆ ไว้ให้ได้
๖. ทรัพย์สินส่วนกลางหรือของสงฆ์ มีไวยาวัจกรช่วยจัดการ
ทรัพย์สินต้องเป็นส่วนกลางของสงฆ์ ภิกษุสามเณรต้อง
ไม่สะสม ไม่มีเงินเป็นสิทธิ์ส่วนตัว
๗. ต้องเรียนรู้กามและอิตตาอันเป็นส่วนสุด ๒ อย่าง
ในความเป็นมนุษย์ และล้างส่วนสุดทั้ง ๒ ได้จริงเสมอ.

● คนผู้ใดที่รู้แจ้งด้วยญาณปัญญา ว่า
งานที่ตนทำอยู่นั้น คือ

“ความจริงอันประเสริฐ”

แม้งานนั้นจะหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ฟ้าดิน

หรืองานนั้นจะแสนหนักหนาสาหัสฤโหดปานใด

ผู้นั้นจะเต็มใจและบากบั่น

ซึ่งแตกต่างกับผู้ที่ไม่รู้แจ้งด้วยญาณปัญญา

เพราะเขาจะท้ออย่างเสียไม่ได้

หรือไม่เต็มใจบากบั่น

ที่สุดจะถึงขั้นขี้เกียจ.

๑๔ ต.พ. ๒๕๔๒.

● ผู้ไม่โง่แท้ หรือผู้ที่หยิ่งรู้ “ความจริง” ว่า

การงานนั้นสำคัญ และประเสริฐ

เช่น การทำนา การเก็บขยะ ฯลฯ

แม้จะหนักจะลำบากยากเข็ญ

หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน อุตทนทรमान

ก็มีพลังสร้างสรรค์และบากบั่น

ซึ่งต่างกันอย่างมีนัยลึกซึ้ง

กับ

ผู้ที่ขี้เกียจ และผู้ที่โง่แท้หรือผู้ที่ไม่หยิ่งรู้ “ความจริง” ว่า

การงานนั้นสำคัญ และประเสริฐ.

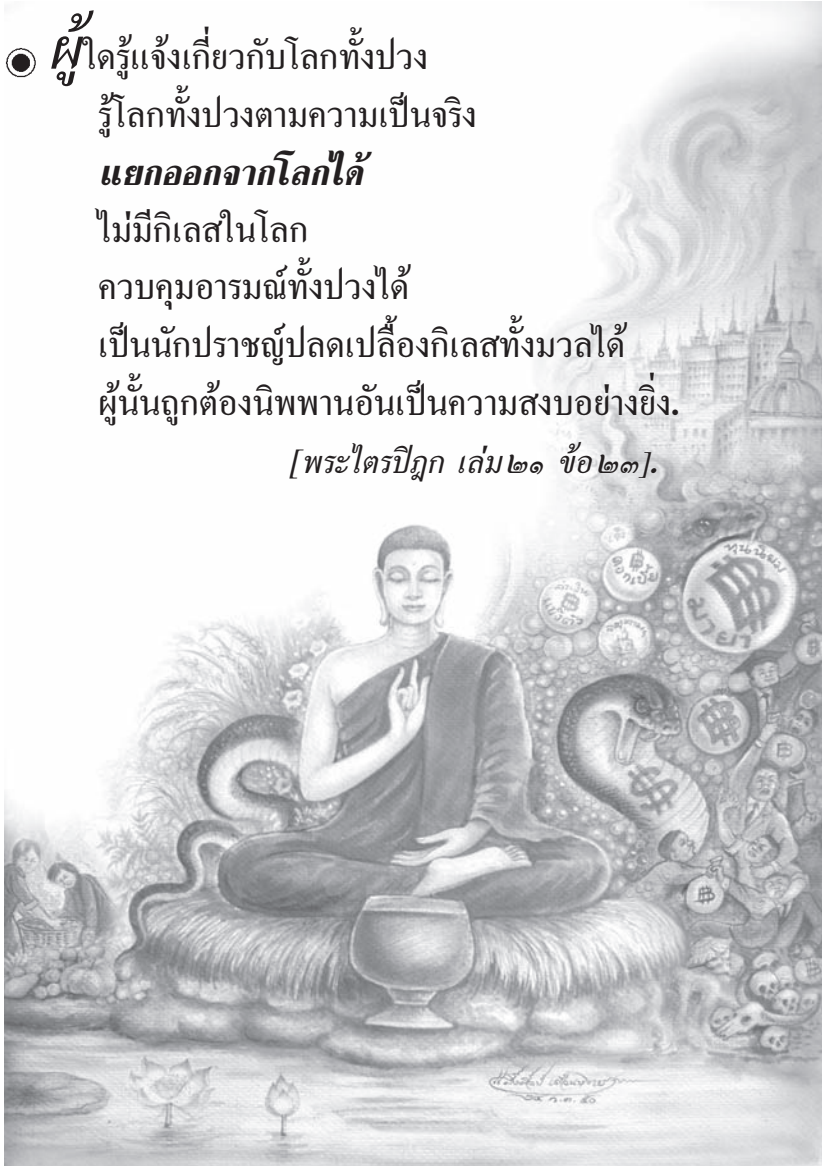
๑๔ ต.ค. ๒๕๕๒.

● การกู่ชาติ & ประการ

๑. เร่งประหัด (มรรยัสถ์)
๒. ฟีกหัดสร้างสรร (อิทธิบาท)
๓. ช่วยกันอุดหนุน (ชาตินิยม)
๔. รู้บาปรู้บุญ (วิชา)
๕. เือบอาบเสี่ยสละ (จาคะ).

- ๑ ผู้ใคร่รู้แจ้งเกี่ยวกับโลกทั้งปวง
รู้โลกทั้งปวงตามความเป็นจริง
แยกออกจากโลกได้
ไม่มีกิเลสในโลก
ควบคุมอารมณ์ทั้งปวงได้
เป็นนักปราชญ์ปลดเปลื้องกิเลสทั้งหมดได้
ผู้นั้นถูกต้องนิพพานอันเป็นความสงบอย่างยิ่ง.
[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๓].

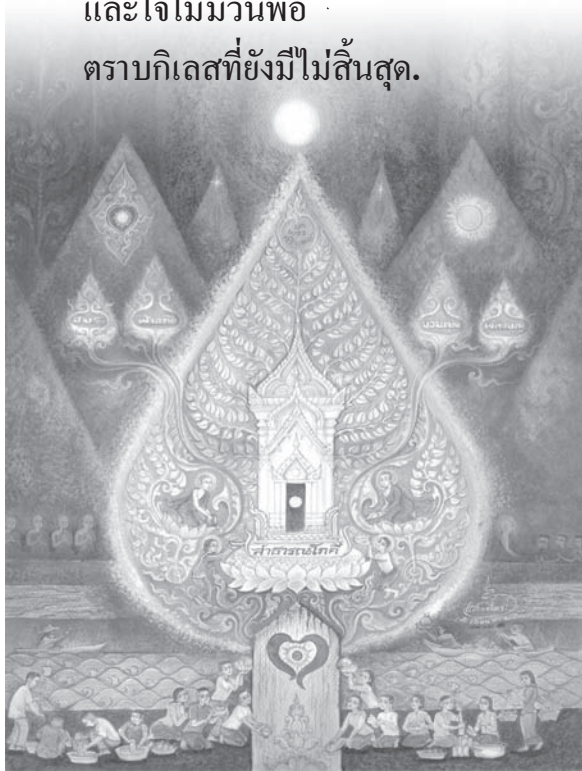
- ผู้มีปัญญา ที่สำเร็จช้า เพราะเอาแต่แก้ตัวสำเร็จ
 ผู้มีศรัทธา ที่มีปัญญาไม่มาก ประสพผลสำเร็จได้
 เพราะเคารพยอมรับสิ่งดีๆ จากผู้มีปัญญา
 ผู้มีปัญญา ที่ประสพผลสำเร็จได้
 เพราะเคารพยอมรับสิ่งดีจากผู้มีศรัทธาและผู้ไม่ค่อยมีปัญญา
 ผู้มีศรัทธา ที่ไม่สนใจผู้มีปัญญาเลย จะสำเร็จช้า
 หรือไม่สำเร็จเลย
 ผู้มีปัญญาก็ดี ผู้มีศรัทธาก็ตาม ที่เคารพยอมรับ
 ยอมเรียนรู้สิ่งดีๆ จากอีกฝ่ายอย่างตั้งใจและเต็มใจ
 ย่อมประสพผลสำเร็จได้เร็ว.

- “บุญนิยม” ไม่ใช่ศัตรูของ “ทุนนิยม” เลย
 เพราะอุดมคติของ “บุญนิยม” คือ “ให้”
 และตั้งใจ “สละ, ละโลก, บริจาค, ปล่อยวาง”
 เต็มใจ “เสียสละหรือขาดทุนแก่ผู้อื่น”...
 ไม่ต้องการเอาเปรียบ เพราะกิเลสลดจริง
 แต่อุดมคติของ “ทุนนิยม” นั่นคือ “เอา”
 และตั้งใจ “โลก, อยากได้เพิ่มจึ้นๆ, กอบโกย, สะสม,
 คิดเสพ” เพราะไม่ได้ลดกิเลสจริง
 จึงเต็มใจ “บวกเกินทุนหรือกำไรจากผู้อื่น”...
 ไม่ต้องการเสียเปรียบ ตามอำนาจกิเลสบงการแท้
 ดังนั้น เมื่อฝ่ายหนึ่ง “ให้”
 อีกฝ่ายหนึ่ง “เอา”
 ฝ่ายหนึ่งเต็มใจตั้งใจพยายาม “ขาดทุน”
 อีกฝ่ายหนึ่งเต็มใจตั้งใจพยายาม “กำไร”
 จึงไม่ขัดแย้งกัน ไม่ทะเลาะกัน ไม่เป็นศัตรูกัน
 “บุญนิยม” จึงอยู่กับ “ทุนนิยม” ได้อย่างดี
 ด้วยความเอื้ออวยสงเคราะห์กันอาศัยกันฉันมิตร
 อยู่ในสังคมในโลกอย่างมีความสุขฉะนี้แล.

- เป้าหมายของ “บุญนิยม” นั้น
 - จะต้องเป็นคนที่พึ่งตนเองได้อย่างแท้จริง
 - ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง
 - ไม่กินแรงผู้อื่น ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ไม่เบียดเบียนผู้อื่น
 - กระทั่ง สามารถเพื่อแม่ เสียสละออกไปช่วยเหลือ เกื้อกูล
 - ผู้อื่น
 - หรือเสียสละโอบอุ้มสังคมได้มากยิ่งขึ้น
 - เกื้อกว้างยิ่งขึ้น
 - ความเห็นแก่ตัวลดลงๆ ที่สุดถึง “วิมุตติ”
 - หมดอัตตา
 - สิ้นอัตตาให้สนิท
 - นั่นทีเดียว.

- “บุญนิยม” ฟุ้งตนเองได้
แล้วเลี้ยงผู้อื่นด้วยใจจริง
ที่มีเมตตาเป็นพรหมวิหาร
และกิเลสลดลงๆ มักน้อยลงเรื่อยๆ
มีใจพอ(สันโดษ) ที่สุดถึงสิ้นกิเลสตาจะ
ส่วน “ทุนนิยม” เอาเปรียบคนอื่นมาเลี้ยงตน
ไม่มีพรหมวิหารจริง ไม่มีเมตตาจริง
เพราะกิเลสไม่ลด เมตตาจึงมีกิเลสแฝง
และใจไม่มีวันพอ
ตราบกิเลสที่ยังมีไม่สิ้นสุด.

- **คนกล้าสุดๆ** ที่จะ “**อยุธยาธรรม**” เพื่อรักษา “**อรรถา**”
 คือ คนบาป
 ผู้กล้าทำบาป
 ที่ทำลายตน
 ทำลายสังคม
 จึงร้ายกาจ.

๓ พ.ย. ๒๕๔๒.

● **อุดมคติชุมชน** ที่มี กิจกรรม-ผลิตภัณฑ์-
 วิชากรรม-บริโภคกรรม ฯลฯ

แบบ **“บุญนิยม”**

จะยืนอยู่ในทิศทางที่มุ่งสู่การลดละ ขยัน กล้างาน
 ทนเสียดสี หนีสะสม นิยมสร้างสรรค์ สวรรค์นิพพาน

เป้าหมายสำคัญ

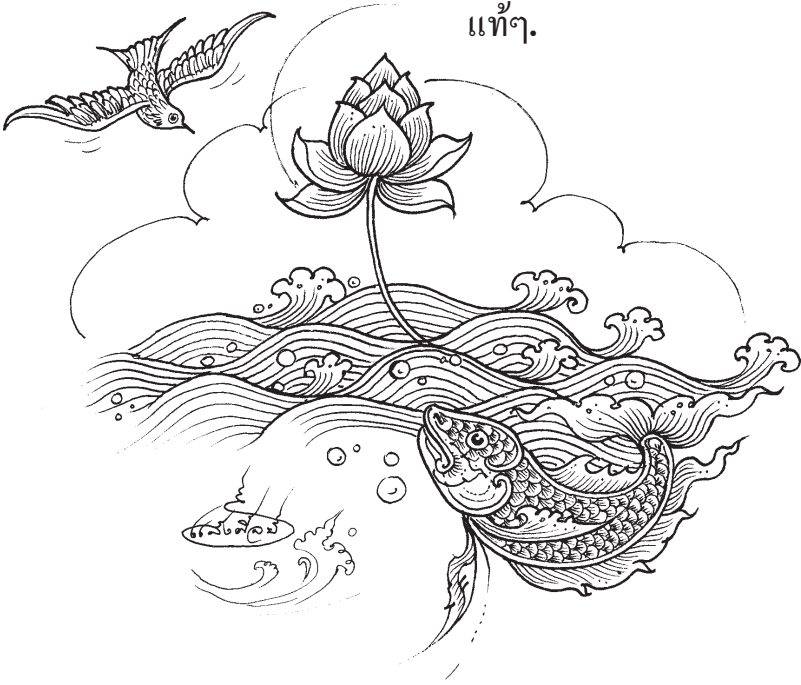
อุดมคติ	นโยบาย	หลักการตลาด	อุดมการณ์บุญนิยม
แรงงานฟรี ปลอดหนี้ ไม่มีดอกเบีย เฉลี่ยทรัพย์สิน เข้ากองทุน	ขายถูก ไม่ฉวยโอกาส ขยัน อุตสาหะ ประณีต ประหยัด ซื่อสัตย์ เสียสละ	ของดี ราคาถูก ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ ขายสด งดเชื่อ (เครดิตเหนือเครดิต)	ขายต่ำกว่าท้องตลาด ขายเท่าทุน ขายต่ำกว่าทุน แจกฟรี

ตารางแสดงข้อเปรียบเทียบเศรษฐกิจแบบต่างๆ

คอมมิวนิสต์	ทุนนิยม	บุญนิยม
อำนาจเผด็จการ รายได้เป็นของรัฐ จี๋เกียจ	อิสระเสรี ใครทำอะไรได้มาก กอบโกย เอาเปรียบ	อิสระเสรีที่มีการร่วมคิดร่วมทำ ต่างขยันเพื่อส่วนรวม ยิ่งได้เสียสละมากยิ่งเป็นบุญมาก

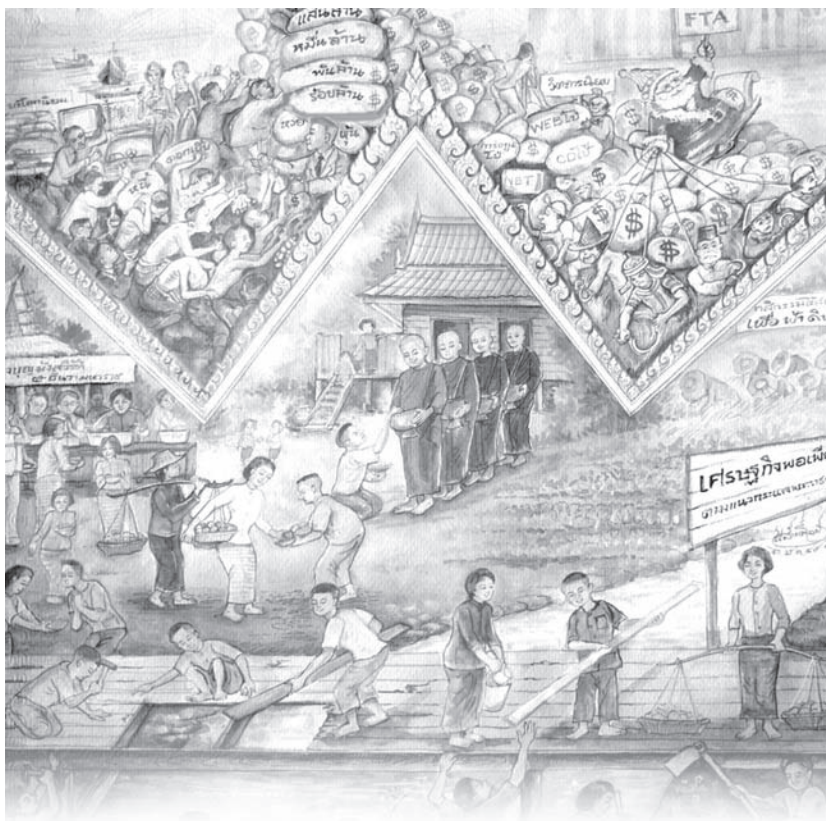
- **คนเรามี ๒ ประเภท**
คือ เกิดมาเพื่อถูกลอก
หรือ เกิดมาเพื่อหาความจริง

ท่านล่ะ...
รู้ตัวเองไหมว่า
อยู่ในประเภทใด
แท้ๆ.

- **เศรษฐศาสตร์ทั่วไป** มีความหมายว่า
ศาสตร์ที่ศึกษาการเลือกทรัพยากร
ที่มีอยู่อย่างจำกัด
เพื่อบำบัดความต้องการของมนุษย์
ที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด
โดยไม่มีการลดละกิเลสอย่างสำคัญจริงจัง
กิเลสจึงไม่ลดจริง

เศรษฐศาสตร์แบบพุทธ มีความหมายว่า
ศาสตร์ที่ศึกษาการนำทรัพยากร
ที่มีอยู่จำกัด
มาก่อให้เกิดประโยชน์ ได้อาศัยใช้สอย
ในการดำรงชีวิตที่ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน (สัมมา)
เพื่อนำไปบรรเทา หรือแก้ไขปัญหาชีวิต
และนำมาซึ่งความสงบสุขมั่นคงของบุคคล
และสังคมโดยทั่วกัน
โดยแต่ละคน ต่างเรียนรู้ลดละกิเลส เป็นสำคัญจริง
ได้สำเร็จอย่างแท้จริง.

- “**บุญนิยม**” คือ คนล้านคน..ได้คนละหนึ่งบาท
ชาติเจริญกว่า
ล้านบาท..เป็นของคนหนึ่งคน
- “**ทุนนิยม**” คือ คนล้านคน..ได้คนละหนึ่งบาท
ชาติไม่เจริญเท่า
ล้านบาท..เป็นของคนหนึ่งคน.

๒๕ ก.ค. ๒๕๓๔.

◎ การเสียดสีในสังคมมี ๒ ชนิด

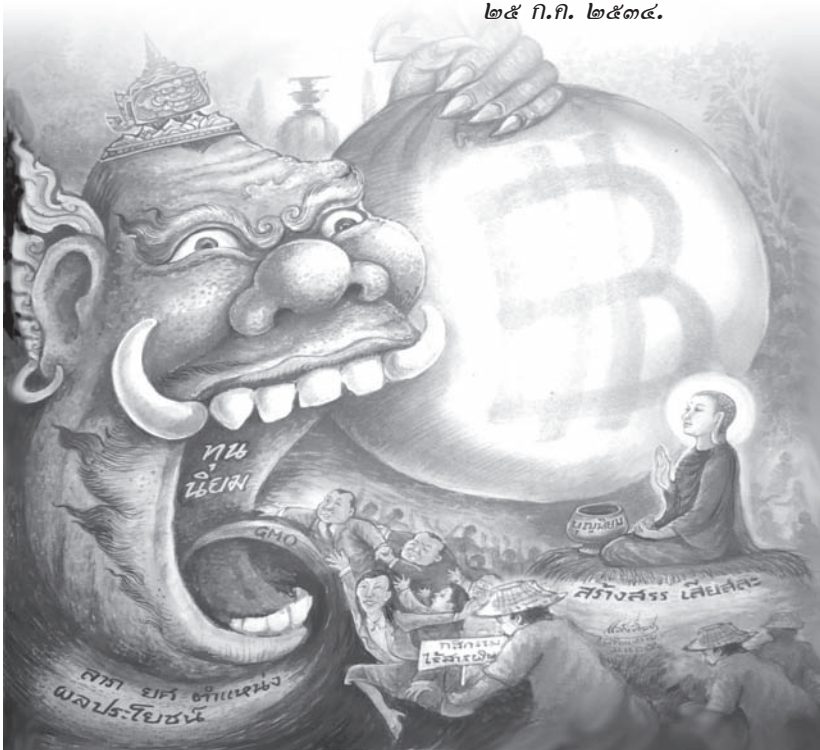
๑. สดะจริง เช่น

ผู้หนึ่งยิ่งรู้ว่า ตัวเองเต็มใจ “มี” น้อยลงๆ

๒. สดะมารยาท เช่น

ผู้หนึ่งยิ่งรู้ว่า ตัวเองพร่อง จะต้อง “ได้” มากขึ้นๆ.

๒๕ ก.ค. ๒๕๓๔.

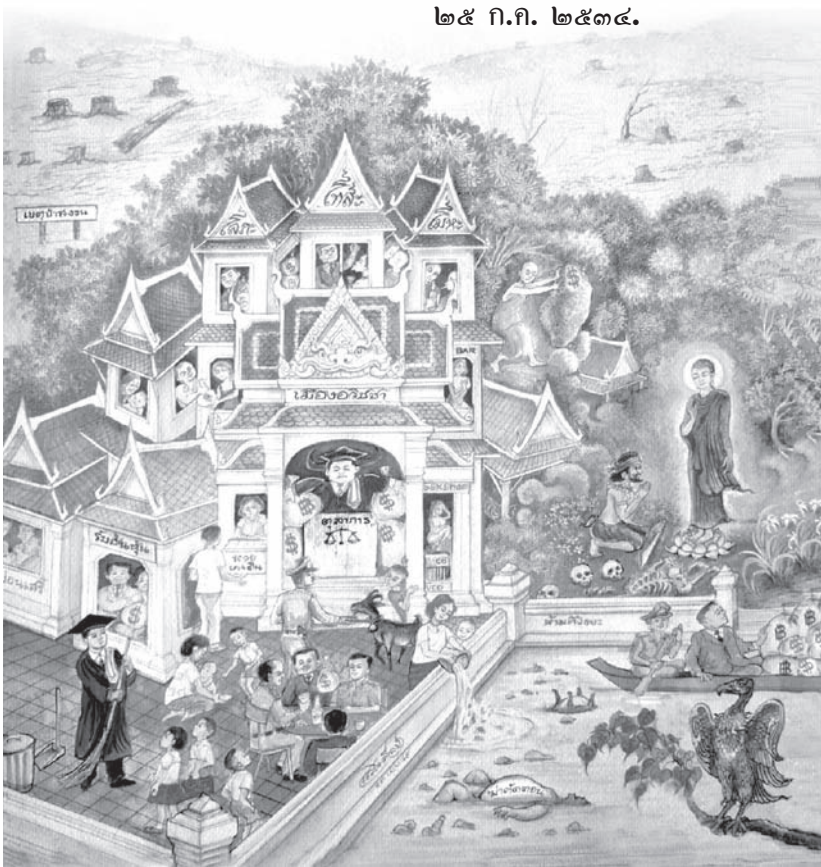

- **ยี่ง**บริจาด ยี่งเป็น “ทรัพย์แท้” ติดตัวติดวิบาก
เป็นสมบัติของผู้ทำเองไปตลอดที่ยังมีอัถภาพ
คือ บุญ
ยี่งกอบโกย ยี่งเป็น “หนี้แท้” ติดตัวติดวิบาก
เป็นสมบัติของผู้ทำเองไปตลอดที่ยังมีอัถภาพ
คือ บาป.

๒๕ ก.ก. ๒๕๓๔.

● ผู้มีศีล ๕ บริสุทธฺิ ยังมีสิทธิที่จะมีเงินล้าน
 ผู้โลกเงินล้านไม่บริสุทธฺิ ไม่มีสิทธิจะมีศีล
 ผู้ได้เงินล้านแม้บริสุทธฺิ จะซื้อศีลหนึ่งข้อก็ไม่ได้.

๒๕ ก.ค. ๒๕๓๔.

- โอกาสที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นแสนยาก
แม้เกิดมาแล้วก็ล้วนเวียนวน เปลี่ยนแปลง
ทั้งข้อยแย้งวิ่งไล่ไขว่คว้าหาสวรรค์ดวง (โลกีย์สุข)
มาหลายบทบาท หลายหน้าที่ หลายภพชาติ
ผู้ตั้งใจจริง เอาจริงเท่านั้นที่อุทิศหาปฏิบัติหลุดพ้น
จากภพชาติแห่งสวรรค์ดวงที่หลงวนอยู่ไม่รู้จักจุดจบนั้นๆ
โดยตัดขาดจากวังวน หยุดจบกันที่ใจตัวเองได้จริง
อยู่เหนือการเกิดการตาย เป็นอมตะ
เพราะกิเลสไม่เกิดไม่ตายอีกแล้วในจิตของผู้บรรลु
เป็นบุคคลที่มีแต่วิบากใหม่ต่อไป
จากกรรมใหม่ที่ไม่ทำบาปทั้งปวงอีกแล้วเด็ดขาด
จะทำแต่กุศลกรรมเกิดผลวิบากใหม่เท่านั้น
เพื่อก่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ
เพื่อก่อสุขแก่มวลมนุษยชาติทั้งหลาย
ไปจนกว่าจะไม่ต้องภพจบอัทภาพปรินิพพาน.

● **บันชั้น**

- **ชนบันกลาง** คือ
คนที่ห่วยยังไม่ถึงฟ้า แต่อยากถึงฟ้า
- **ชนเป็นกลาง** คือ
คนที่รู้จักฟ้า รู้จักดิน
และตั้งใจเสียสละทำความสมควร
ให้เกิดทุกศักดิ์ส่วนอยู่ในสังคม
- **ชนบันสูง** คือ
คนที่หัวถึงฟ้า และตีนติดดินแล้วจริง
ซึ่งดำเนินชีวิตอยู่อย่าง “ชนเป็นกลาง”
- **ชนหัวสูง** คือ
คนอยากถึงฟ้า ที่เหยียบย่ำคนอื่นทุกชั้น
ไม่ละเว้นแม้แต่ “ชนหัวสูง” ด้วยกันเอง
- **ชนบันต่ำ** คือ
คนทะเยอทะยานอยากถึงฟ้า
แต่ถล่มฟ้าทลายดิน
เพราะไร้ญาณ ทว่าเจริญไปด้วยวิชา
- **ชนบันล่าง** คือ
คนที่ถูกชนหัวสูง กับชนชั้นต่ำ และชนชั้นกลาง
เหยียบย่ำกดขี่กันเป็นชั้นๆ ซับซ้อนทับทวี.

● หลักฐานที่แสดง ว่า

พระโพธิสัตว์ออกบวชเป็นภิกษุ และเป็นอาริยะ
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๔๐๓ “ฉฎฎิการสูตร” กล่าวถึง พระพุทธเจ้าเล่า
ประวัติ... ได้บวชเป็นภิกษุ

พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๐-๓๑ กล่าวถึง พระโพธิสัตว์เป็นอาริยะ
ในสัมภารวิปาก หน้า ๕๐ พระปัจจิมทีปังกรโพธิสัตว์ เป็นพระภิกษุ]

- ในกัปปีที่มิพระพุทธรเจ้าทรงพระนามว่า ปราณสากยมุณี
พระโพธิสัตว์ลัทธัตถะ เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ครองเมืองธัญญวดี
ได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าปราณสากยมุณี และได้ทรงเปล่งพระวาจา
ปรารธนาพุทธภูมิ

ครั้งพระชนมายุพอสมควร ก็ได้สละราชสมบัติ **ออกบวช**
ซึ่งความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า กระทั่งขอเปล่ง พระวาจาปรารธนา
พุทธภูมิปานนี้

นี่คือ อดีตพระโพธิสัตว์ออกบวชเป็นภิกษุในพุทธ

พระโพธิสัตว์ลัทธัตถะนั้นได้พบพระพุทธเจ้ามาหลายแสน
พระองค์ พบแล้วค่อยออกบวชทีหลัง ดังพระชาติที่เป็นพระ
จักรพรรดิแห่งเมืองธัญญวดีนี้ เป็นต้น

ในบางชาติก็ออกบวชก่อนพบพระพุทธเจ้า ก่อนพบศาสนา
พุทธ จึงบวชตนเองตามประสาหรืออย่างอื่นไปตามเรื่อง ก็มี

- ในพุทธสมัย พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า โภคทัชฌัญญะ
พระโพธิสัตว์ลัทธัตถะก็เกิดเป็นจักรพรรดิ ทรงพระนามว่า
“วิจิตตาวี” ก็ได้เฝ้าพระพุทธเจ้าโภคทัชฌัญญะอีก และได้รับ

คำพยากรณ์ว่า จะได้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต และในพระชาตินั้น
ก็ได้สละราชสมบัติออกบวช ได้ศึกษาจนรู้รอบ ในพระไตรปิฎก
บรรลุทุกอย่างทั้งฉาน ทั้งสมาบัติ อภิญญา เพียงแต่อาจจะยังไม่
สัมบูรณ์ด้วย “พุทธการกกรรม” สำหรับพระฐานะแห่ง “อนุตตร
สัมมาสัมพุทธโธ” หรืออาจจะมิ “พุทธการกกรรม” สัมบูรณ์แล้ว
แต่ยังไม่ถึงยุคถึงกาลแห่ง “พุทธรูปปาตกาล” เท่านั้น

ดังนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้ทรงผนวชในศาสนาพุทธ
เป็นภิกษุในศาสนาพุทธมาแล้ว และบรรลุอาริยมิทุกชนิดแล้ว
ทั้งนั้น

- ในสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า มังกละ พระโพธิสัตว์ลีลิตเกิดเป็นพราหมณ์นามว่า “สุรจิ” ชาตินี้ก็ได้สละสมบัติ ออกบวชกับพระมังกละ ก็เป็นภิกษุในพุทธศาสนา นั่นเอง

- ในสมัยพระพุทธเจ้าสุเมธะ พระโพธิสัตว์ลีลิตเกิดเป็นชายหนุ่มชื่อ “อุตตระ” ชาตินี้ก็ออกบวชในสมัยพระพุทธเจ้าสุชาตะ พระโพธิสัตว์เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็ได้ทรงสละราชสมบัติออกบวชในศาสนาพระพุทธเจ้าสุชาตะ

- สมัยพระพุทธเจ้าปุสสะ พระโพธิสัตว์ลีลิตละเสวยพระชาติเป็นกษัตริย์พระนามว่า “วิจิตาวิ” ก็ได้สละราชสมบัติเสด็จออกผนวชเป็นภิกษุในสำนักของพระพุทธเจ้า

- สมัยพระพุทธเจ้าเวสสภู พระโพธิสัตว์ลีลิตละเสวยพระชาติเป็นพระราชาพระนามว่า “สุทัสสนะ” ก็ได้สละราชสมบัติออกผนวช เช่นกัน

.....ฯลฯ.....

- พระพุทธเจ้ากกุสันธะ พระโพธิสัตว์ลีลิตละเสวยพระชาติเป็นพระราชาทรงพระนามว่า “เขมะ” ก็ได้ทรงสละราชสมบัติออกผนวช

- พระพุทธเจ้าโกนาคมนะ พระโพธิสัตว์ลีลิตละเสวยพระชาติเป็นพระราชาทรงพระนามว่า “ปีพพตะ” ก็ได้ทรงสละราชสมบัติออกผนวช เช่นกัน

- พระพุทธเจ้ากัสสปะ พระโพธิสัตว์ลีลิตเกิดเป็นชายหนุ่มชื่อ “โชติปาละ” ก็บวชเป็นภิกษุ.

● ศึกษายอดพระปณิธาน

คุณมารผู้มีบาป ภิกษุเป็นสาวกของเรา จักยังไม่เขียนแหลม
ไม่ได้รับแนะนำ ไม่แก้ตัวกล้า ไม่เป็นพหูสูต ไม่ทรงธรรม
ไม่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่ปฏิบัติชอบ ไม่ประพฤติตามธรรม
เรียนกับอาจารย์ของตนแล้ว ยังบอก แสดง บัญญัติ แต่งตั้ง
เปิดเผย จำแนก กระทำให้ง่ายไม่ได้ ยังแสดงธรรมมีปาฏิหาริย์
ข่มขี้ปรับปวาท (ลัทธิอื่นที่ต่างกัน) ที่บังเกิดขึ้นให้เรียบร้อย โดย
สหธรรม ไม่ได้เพียงใด เราจักยังไม่ปรินิพพาน เพียงนั้น.

[มหาปรินิพพานสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๐๒].

● ปารมณฺ์ เชนยินดี ชอบใจของคนที่เป็นสายรากลมจิต

๑. อารมณฺ์	สิ่งทีจิตเสวย
๒. จันทะ	ความมุงหมาย ความปรารถนา
๓. รตะ	ความพอใจ
๔. อาราม	ความดีใจ
๕. ปิตะ	ความชื่นชม
๖. ปโมท	ความบันเทิง
๗. ขิททา, นันทิ	ความเพลิดเพลิน
๘. เปม	ความรักทีผูกพันเชิงกาม
ปฏิพัทท์ ชอบใจรักใคร่
๙. กามราคะ	ความกำหนด ความใคร่อยาก
๑๐. อภิขณาวิสมลภาวะ	ความใคร่อยากให้ได้สมใจ
๑๑. ปิปาสะ	ความกระหาย โหยหา
๑๒. ปริพาหะ	ความเร้าร้อน ดิ้นรน
๑๓. ตัณหา	ความอยาก โลกเต็มอาการ
ความทะยานอยาก.

๑๐ อารมณ์ เขิงซัง ไม่ชอบใจของคนที่เป็นสายโทสมูลจิต

๑. อรติ	ความไม่ยินดีที่ยังมีอยู่ละเอียบบางเบา
๒. อุปายาส	ความกรุ่นใจ ยังมีอารมณ์ค้างใจ
๓. โทมนัส	ความน้อยใจ เสียใจ
๔. ปริเทวะ	ความตัดไม้ขาดในความเสียใจ
๕. กุกกุกจะ	ความรำคาญ กังวล
๖. โสกะ	ความเศร้าหมอง
๗. ปฏิมะ	ความขี้เกรียด
๘. อุปนาหะ	ความผูกโกรธ ผูกยึดกลางๆ น้อยๆ
๙. โกรธะ	ความโกรธที่เป็นอารมณ์ขื่นบัดนั้น
๑๐. พยาบาท	ความอาฆาต แก่แค้น ผูกยึดมาก
๑๑. โทสะ	ความโกรธที่ประทุษร้าย.

๑. ผู้อ่อนด้อยในธรรมชาติของสังคม

ความอ่อนด้อยต่างๆของคน ที่ทุกคนในสังคมจะต้องช่วยเหลือเลี้ยงดูกัน เพราะอ่อนด้อยจริงตามธรรมชาติได้แก่

๑. เด็ก
๒. คนแก่
๓. คนเจ็บป่วย
๔. คนพิการ
๕. คนไร้สมรรถภาพ

ซึ่งต่างจาก คนจู้เกียจ และคนจู้โกง
 ที่มีเต็มสังคมเช่นกัน แต่ไม่ใช่คนอ่อนด้อย
 ทว่า..เลวร้ายให้คนต้องเลี้ยงดูอย่างจำนนแท้ๆ.

● หลักการตรวจความเป็นนักปฏิบัติธรรม

คนผู้ใดที่ไม่พยายามทำชั่วทำผิด

เพราะกลัวคนอื่นรู้เห็นว่าเราเป็นคนชั่ว หรือกลัวผิดกฎหมาย

กลัวผิดศีล

เท่านั้น **ยังไม่ชื่อว่า เป็นการปฏิบัติธรรม**

เพียงแต่เป็นผู้อยู่ในศีลในธรรมเท่านั้น

เป็นพุทธศาสตร์ระดับต้น

ขั้นสังคมธรรม หรือกัลยาณธรรมสามัญ

ส่วนคนผู้ไม่พยายามทำชั่วทำผิด

เพราะกลัวตนเองชั่ว กลัวตนเองสั่งสมกรรมบาป

อย่างนี้ คือ **การปฏิบัติธรรม**

โดยเฉพาะ **ยิ่งระลึกรู้ตัวเอง**

และเพ่งอ่านรู้เข้าไปถึงกิเลสในใจตน

ขณะที่มันเกิดอยู่จริง ซึ่งมันเป็น “ตัวเหตุ”

อีกทั้งได้พยายามปฏิบัติละลดมัน จนได้

ขณะใด ขณะนั้นแลคือ ผู้กำลังมีมรรคผล

เป็นพุทธศาสตร์ระดับพินิจจนาทิฎฐิ

ขั้นอนุภิธรรมหรือปรมัตถธรรมโดยแท้

ป่วยการกล่าวไปไปถึง

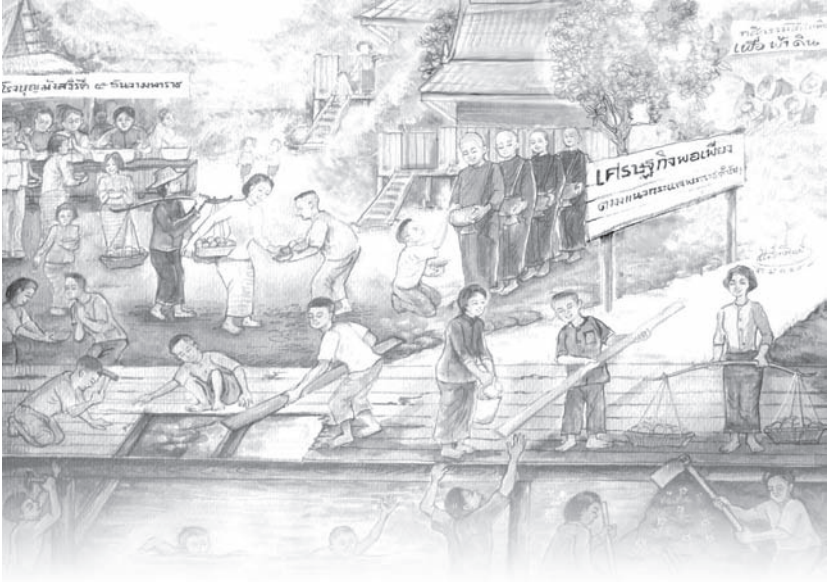
คนผู้ไม่พยายามเลิกทำชั่ว

โดยไม่กลัวว่า ตนเองจะชั่ว จะสั่งสมกรรมบาป

แม้จะพยายามหลบเลี่ยงปิดๆ บังๆ

ไม่ให้ใครรู้เห็นก็ตาม
คนอย่างนี้ คือ ปุถุชนคนบาปสามัญญ์
ที่สั่งสมวิบากบาปให้แก่ชีวิต
และเป็นผู้ทำลายตน
ทำลายสังคมทุกขณะที่ไม่สำนึก
ชื่อว่า เป็นคนไม่มีพุทธศาสน์ในตนเลย
แม้จะเป็นพุทธศาสนิกชนมาหลายชั่วโคตร.

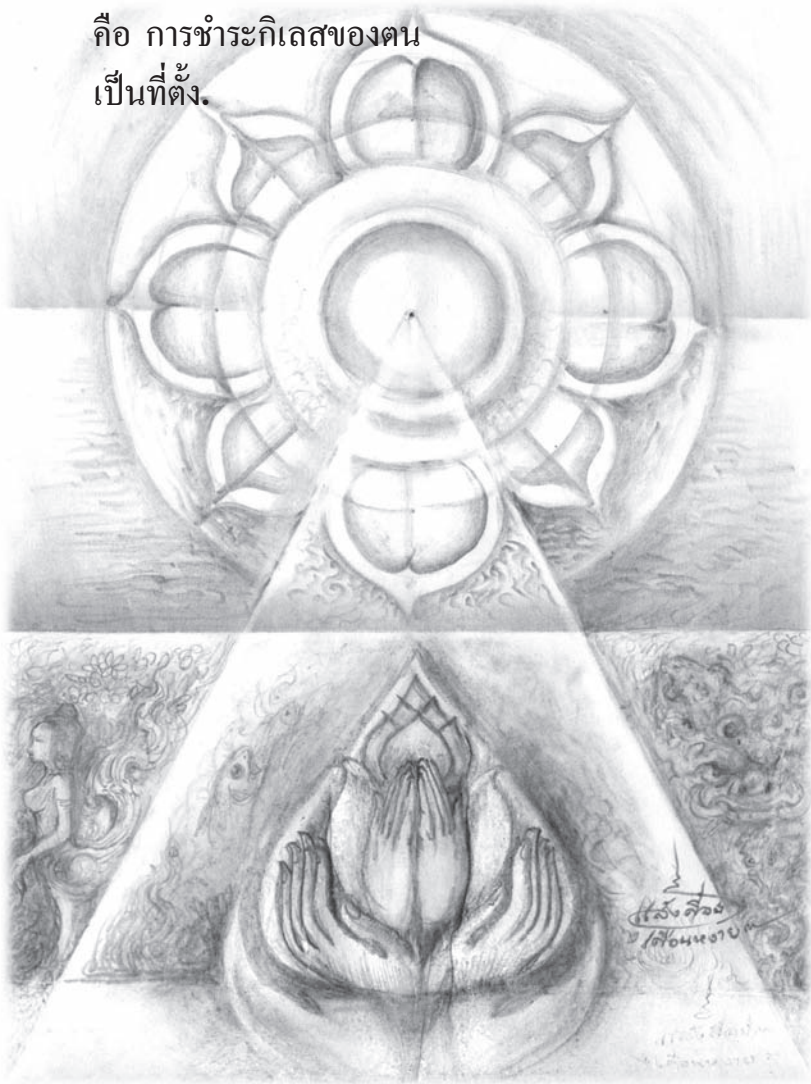

● ผลดีของการไม่ชี้ใช้

ไม่เป็นคนชี้ใช้คนอื่น แล้วจะเกิดผลดี คือ

๑. เราได้ทำเอง
๒. เราได้พิสูจน์จิตใจคน
๓. ได้ออกกำลังกายและใจ
๔. ได้ฝึกฝนเพิ่มสมรรถนะทักษะ
๕. พึ่งตนเองแท้ๆ.

- นิยามของคำว่า “บุญนิยม”
บุญนิยม คือ คติความเชื่อ
ที่มุ่ง “บุญ” (บุญญา)
คือ การชำระกิเลสของตน
เป็นที่ตั้ง.

● ระวัง! สังฆเภท

ผู้ที่ทำงานกว้างๆ แล้วมีลักษณะจะเป็นเอกเทศ

นั่นคือ ผู้กำลังมี “ตัวตน”

อันค่อยๆ ก่อเกิดทั้งรูปและนาม

ทำให้ห่างออก..ออก..ออกไปจากคำว่า “สงฆ์”

ที่หมายถึง “ความเป็นหมู่รวมกัน”

ถ้าเกิดการไม่รวม

โดยแยกออก..ออก..ออกไป

ตั้งแต่รูปบ้าง นามบ้าง เข้าข่ายเป็นเอกเทศ

หรือเป็นเรื่องส่วนตัวไปมากเข้าๆ

เช่น เรื่องลาภ..ยศ..สรรเสริญ..การทำงาน..การเงิน

ซึ่งลาภ ยศ สรรเสริญ ทำงาน และเงิน

มันมีทั้ง “รูปแบบ” และทั้ง “วิธีการ”

อันมีผลกระทบต่อความรู้สึกของสหธรรมิกได้

หากมีลักษณะการแยกจาก “ความรวม” ถึงขีด

ก็ให้ ระวังเถิด!

จะเข้าข่าย “สังฆเภท”

การแยกออกไปนอกหมู่คณะ (นานาสังวาส)

หากไม่มีสังฆธรรมที่สัมมาทิฐิฐึกว่า ถือเป็นสังฆเภท

ผู้จะแยกออกไปนอกหมู่กลุ่มได้

ต้องเป็นช้างมาดั่งคะ

ที่ออกไปแล้ว สามารถเจริญ

ตั้งหมู่คณะใหม่อย่างสัมมาทิฐิ
พาหมู่ใหม่บรรลุธรรมได้ดีกว่าหมู่คณะเดิม
จึงจะไม่ชื่อว่า สังฆเภท

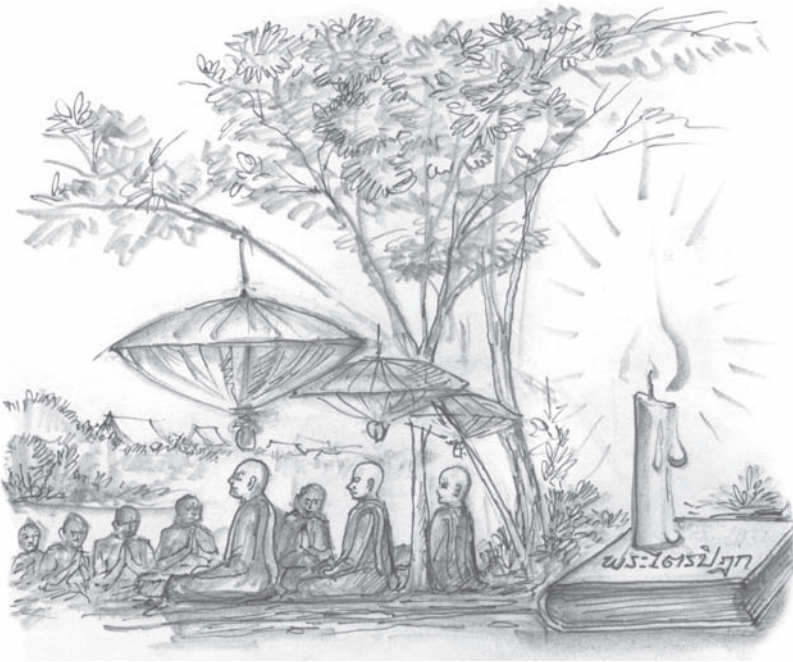
ใครที่ยังทำงานแบบแยกจากหมู่ไป ๓๐ - ๘๐ %

ทำกับหมู่เพียง ๒๐ - ๓๐ %

แม้จะอยู่ทำงานหรือใช้ชีวิตในหมู่
ก็คือ ผู้ที่ยังไม่มี “ขบวนการกลุ่ม”

จง..ระวัง!

จะเป็นผู้ทำสังฆเภทได้ในที่สุด.

● **มันจะต้องหันมาเอาระบบบุญนิยม** เพราะ...

๑. คนทุกข์มากขึ้น สาส์นหนักหนา

เอาเปรียบกันมากขึ้น

ไม่อบอุ่น

ไร้ความไว้วางใจ

หวาดระแวงกันมากขึ้น

ทำร้ายกันรุนแรงยิ่งขึ้น

ทุจริตหยาบยิ่งขึ้น

ฯลฯ

๒. ทรัพยากรของโลกร่อยหรอ

ขาดแคลน

ไม่พออาศัยกินใช้กันจริงๆ

๓. ไม่มีทางอื่นให้เลือกดีเท่าอีกแล้ว

๔. มีตัวอย่างของสังคมที่ไปรอดได้แล้วจริงๆ

ในทิศทางนี้ให้ดูให้เห็น เป็นการยืนยัน

๕. ระบบบุญนิยม เป็นระบบที่ยั่งยืนจริง

พิสูจน์ได้ด้วยกาละ

จนคนต้องเชื่อในที่สุด.

● **สาธารณโลกี้ยังไม่มีในสังคมนาเวาสถัสมัพุทธกาล เพราะ..**

๑. ยุคสมัยนั้นยังเป็นยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์
๒. ยุคสมัยนั้นยังเป็นยุคของสังคมนาเว
๓. คนยุคสมัยนั้นยังไม่มีความรู้เรื่อง “สิทธิ” ต่างๆ ที่มนุษย์พึงมีตามธรรมชาติ มีตามกฎหมาย มีตามวัฒนธรรม และมีตามสังคมนาเวดีพอ
๔. ยุคสมัยนั้น สังคมนาเวยังไม่เลวร้ายหนักหนาสาหัส เท่ากับสังคมนาเวนี้ จึงไม่จำเป็นต้องมีกลุ่มสังคมนาเวที่ไม่เลวร้าย หรือมีสังคมนาเวคนดีมีวัฒนธรรมคนดี ที่ดีอย่างเข้มข้น ที่ดีอย่างเป็นตัวอย่างได้จริง ชัดเจน ยืนยันความเป็นคนที่มีประสิทธิภาพ ถึงขั้นเป็น “สาธารณโลกี้” กันได้ในสังคมนาเวเวาสถัเพื่อถ่วงดุล หรือจูงนำสังคมนาเวที่ยังไม่ดีส่วนใหญ่
๕. ทรัพยการของโลกในยุคโน้น ยังไม่อึดคััด ขาดแคลนเท่ายุคสมัยนี้
๖. สิทธิในทรัพยการในยุคโน้น ยังไม่เคร่งเครียดแย่งชิงเท่าสมัยนี้
๗. ทรัพยการสาธารณะในยุคโน้น ยังมีมากมายเหลือเฟือกว่ายุคสมัยนี้หลายเท่า
๘. ความมีอิสรเสรีภาพของคนยุคโน้น ยังไม่รุ่งเรืองเท่ายุคสมัยนี้
๙. และในยุคโน้นยังไม่ถึงขั้น “เปิดโลก” หรือยังไม่ถึงยุคโลกาภิวัตน์ (globalization).

● **สูตรสำเร็จของมนุษย์อาริยะ**

๑. มีความมักน้อย กล้าจน
๒. มีความสันโดษ ใจพอ
๓. มีสมรรถนะ มีความสามารถในงานที่ไม่มีโทษ
๔. ขยัน ทำงานเลี้ยงตนจนเกินกินเกินใช้
๕. สร้างสรร เลือกเฟ้นสิ่งที่สร้างอย่างสัมมา
๖. เสียสละ อย่างคนลดกิเลส มิใช่เสริมกิเลส
๗. ไม่เห็นแก่ตัว ที่สุดหมดตัวตน.

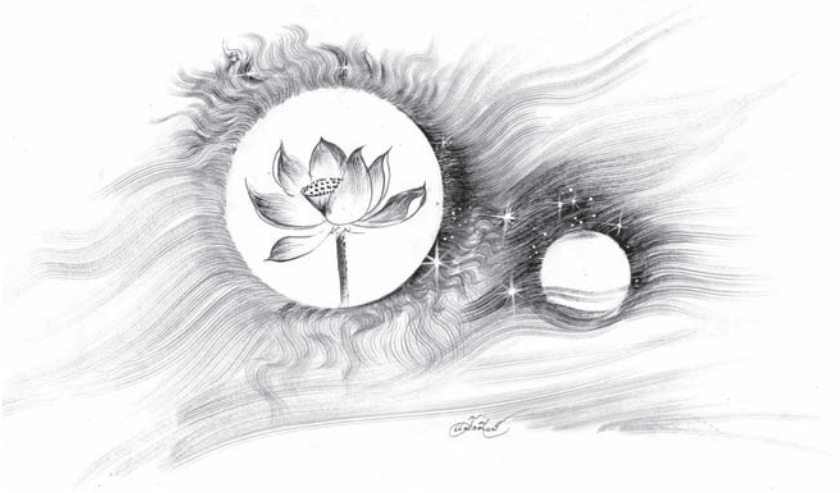

● มนุษย์ “ตรีลักษณ์”

สารลักษณ์สำคัญ ๓ อย่างของคนบุญนิยม

๑. ต้องศึกษาฝึกฝนจนบรรลุอุกโทภาควิมุติ
๒. ต้องศึกษาฝึกฝนจนมีความรู้และความสามารถในการสร้างสรรค์ (ใช้ปัญญาเลือกสรรแล้วจึงสร้างด้วยสมรรถนะ)
๓. ต้องศึกษาฝึกฝนจนมีสัจปฐิธรรม ๓.

● **ปรมวลาระสูตประเสริฐ**

ความหมายสั้นๆ ของคุณภาพมนุษย์และสังคม
อันสูตประเสริฐ ๕ ประการ

๑. อิสระเสริภาพ INDEPENDENCE
หลุดพ้นจากอิตตา ๓
๒. ภราตรภาพ FRATERNITY
ฟังกัน รักกัน เลี้ยงดูกัน
๓. สันติภาพ PEACE
สงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย งาม
๔. สมรรถนะ EFFICIENCY
ทำงานฟังตนรอด ให้คนอื่นฟังได้
๕. บุรณภาพ INTEGRITY
สร้างสรรให้เจริญสมบุรณอยู่เสมอ.

● เพลงอิสริศภาพ

อิสระเป็นเช่นใดไซ้ฝันกันได้ง่าย

อิสระกายแต่ใจไม่พ้นคนคือทาส

เพราะเพียงกามโกรธยังบังอาจ

ขลาดกลัวแท้ แพ้มันไม่สร้าง

อิสระเป็นเช่นไรไซ้นึกก็ทักได้

อิสระใจหากใครเข้าถึงซึ่งเกินอ้ำ

นั่นคือคนที่มีใจว่าง

ผู้เพียรล้าง จนกิเลสตาย

อิสระไซ้ไร้ไซ้เพียง แค่เกียงเอาได้ตั้งใจ

หรือจะประสงค์สิ่งใด แล้วได้ตามใจมุ่งหมาย

นั่นไซ้อิสระชน นั้นแค่คนยังวุ่นวาย

เพราะว่าอึดตามากมาย ขายหน้าความเป็นทาสใจ
อิสระคือบุคคลผู้พ้นความเป็นทาส
ปราศจากปวงบ่วงกิเลสไชร้เป็นใจใหม่
เสรีภาพอับใจยิ่งใหญ่
ใคร่ครวญซ่อน สัจวรให้ดี
ผู้มีอิสระจริง นั้นยังไม่เอาแต่ใจ
เพราะไม่ประสงค์สิ่งใด ใคร่อยากบำเรอสุจี
เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัว รู้ทั่วตัวกิเลสดี
ลึกด้วยปัญญามากมี เหลือที่จะทายคาดเดา
อิสระคือบุคคลผู้พ้นโลกียได้
หากปองสิ่งใด “ให้ตน” ไม่พินเกมคนเศร้า
ขึ้นมจมอยู่ในโลกเก่า
ก็ยังเขลา มี “เรา” เรื่อยไป.

[คำร้องแต่งเสรีจ ๒๕ ม.ค. ๒๕๒๕
ทำนองแต่งเสรีจเมื่อ ๓๐ พ.ค. ๒๕๕๕
(แก้เนื้อร้องเพิ่มเติมอีก ๒๗ ก.พ. ๒๕๓๔)
ปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน
รุ่งพิรุณ เมธารมณ, สุสติ เอื้อเพื่อ,
ศาสัณฑ์ บุญญาสัย, ยงยุทธ มีแสง
The Hot Pepper Singers ขับร้อง
version แรก (เนื้อร้องเดิมที่ยังไม่แก้ไข)
เสรีจ ๒๕ เม.ย. ๒๕ ๒๕ ๒๐.๓๖ น.
เทปออกวางตลาดชุด “ขวัญ” มี.ย. ๒๕๒๕
มีแผ่นเสียง long play ด้วย].

● เพลงภราดรภาพ

(สร้อย) ภราดรภาพ..เพราะคนหยาบ บาบจึงหนา
ภราดรภาพ..สังคมบาบ จึงเหมือนสาป
ภราดรภาพ..ล้างเลิกบาบ จึงพ้นสาป
ภราดรภาพ..นี้กำซาบ อาบฝังใจ

(ร้องเดี่ยว) จะรอจะคอยก็พลอยแต่จะพาเพื่อ
ละเมอเสนอเพียงพริ้ว
อวดรู้ชูไชวโ้ทฤษฎีที่ชี้จนฉ่ำ
ต่างคล่าต่างทำก็ย่ำก็ย่อน

(ร้องสอด) ภราดรภาพ..เพราะคนหยาบ บาบจึงหนา
ภราดรภาพ..สังคมบาบ จึงเหมือนสาป

(ร้องเดี่ยว) อย่าคอยอย่ารออยู่เราอย่าเมาฝืนค้ำ
มาเลยมุ่งล้างตนก่อน
เทิดศีลเป็นธงส่งค่านำพาอย่าเพี้ยนเพียรผ่อน
จีนหยาบจีนหย่อนเดี่ยวเถอะปราหัย

(ร้องสอด) ภราดรภาพ..สังคมบาบ จึงเหมือนสาป
ภราดรภาพ..ล้างเลิกบาบ จึงพ้นสาป

(ร้องเดี่ยว) เมื่อธรรมค้ำจุนเรา
เลิกอบายหยาบเมาแมนศีลมันไว้
มวลใดแมนคนดีไกรธร้ายกลายเป็น
กามโลกในใจจี๊ดจาง

(ร้องสอด) ภราดรภาพ..ล้างเลิกบาป จึงพ้นสาป

ภราดรภาพ..นี้กำซาบ อาบฝังใจ

(ร้องเดี่ยว) จะยืนจะยันจะพลันเกิดมวลชนพอง

รวมเป็นพี่น้องตัวอย่าง

แจกน้ำใจเจือเอื้อเพื่อเมตตาขยันสรรสร้าง

๑. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งต่อกัน

(ร้องสอด) ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ (แล้วร้องสร้อยตั้งแต่ต้น ซ้ำทวน

อีก จนถึงบาทสุดท้ายจึงเปลี่ยนเป็น ๒.)

๒. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบขอบคุณ

(ร้องสอด) ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ (ร้องซ้ำสร้อยทั้งหมดอีก).

[แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๑๒ ก.ย. ๒๕๑๘

ทำนองปรับปรุงมาจากเพลง “ผู้ถูกสาป”

เดิมแต่งไว้ตั้งแต่ ๑๘ ธ.ค. ๒๕๑๐

ปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน

The Hot Pepper Singers ร้องสร้อยและร้องสอดประสานเสียง

ในวันที่ ๒๕ เม.ย. ๒๕๒๕ เสร็จ

สุเทพ วงศ์กำแหง, จินตนา สุขสถิตย์,

ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล, พูนศรี เจริญพงษ์, สันติ ลุนเผ่

ร้องเนื้อกันหลายวัน เสร็จ ๘ พ.ค. ๒๕๒๕ ๑๘.๔๖ น.

เทปคาสเซ็ทชุด “ขวัญ” วางตลาด มิ.ย. ๒๕๒๕

มีแผ่นเสียง long play ด้วย].

● เพลงสันติภาพ

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

โลกธรรม อำนาจเด่น เป็นของ ปองหมาย
แข่งรวย แข่งอาวุธร้าย กลายเป็นบ้า
คนทำตนวนจนเกิดความสับสนซ่อนซ่อนเชิงกล หวาดผวา
หลงอวิชา ว่าเป็นความรู้

ต่างแนวคิด โลมหลงจิต ต่างฝัน สันติธรรม
แย่งกัน แยกกรรม ช้ำร้าย ทำลายหมู่
เลยกลายเป็นพรางจึงเกิดศึกกลางสันติซ่อนซ่อนไข อดสู
ค้นความจริงดู รู้จริงให้จริง

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

ด้วยโพชนงค์ กงมรรคแปด เป็นทาง ทวนกระแส
ปราชญ์องค์ ผู้ทรงพุทธแท้ แลจริงยิ่ง
ใครเรียนตรงตามงามต้นกลางจรดปลายไล่ผีที่ใจ ถูกสิง
พื้मारपालพิง นี้จริงยิ่งกว่า

โลกเมืองคน ทนทุกข์ยาก หลากหลาย รวยลื้อม
หากเย็น ใ้ห้อยอมน้อมรับธรรม นำค่า
พื้บบำเพ็ญเพียรเรียนเลิกละขยันสร้างสรรกล้าจน ถัดหนา
ศีลนำกรรมพา พบสันติเอง

สันติภาพเอย....

สันติภาพเอย...

สันติภาพเอ้ย.

[แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๑๗ ก.ค. ๒๕๒๘

ทำนองปรับปรุงมาจากเพลง “สนชยาลัย” เดิม
version แรก

สมาน กาญจนะผลิน แยกเสียงประสาน

สุเทพ วงศ์กำแหง ขับร้อง ๘ พ.ค. ๒๕๒๕

เสร็จเวลา ๑๒.๓๕ น.

เที้อออกวางตลาด ชุด “ขวัญ” มิ.ย. ๒๕๒๕

มีแผ่นเสียง long play ด้วย

มี version หนึ่ง ที่ดนตรีพิเศษวงใหญ่

บรรเลงเต็มทีและยาวกว่า ๑๐ นาที

ปฏิพล เหมวรรณันท์ แยกเสียงประสานและทำดนตรี
วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ กับ สุทธินันท์ จันทระ ขับร้อง].

● เพลงสมรรถภาพ

มาเถิดมาอย่าช้า

อยู่ไหนรีบมา กว่ามืดพร้าและจอบเสียม

มาปลูกข้าธรรมนิยม

เตรียมไถไรรักษาสวนมรดกพืชพันธุ์

มาสร้างคนร่วมกัน

รังสรรค์บ้านเมืองประเทืองประทีปไทย

เมื่อเกิดมาเป็นคน ทุกชีพนมฝันใฝ่

สูงสุขจริงยิ่งใหญ่ ต่างใจวต่างคว่า

ทุกข์ทนฟันฝ่า เพื่อจะพาชีวิตดี

หากใครเชื่อกรรม สมรรถจะทำเต็มที่

ขยันสร้างสรรแล้วพลี ย่อมมีคุณแท้

ทั้งเป็นทรัพย์แก่ ผู้แผ่บุญหนุนโลก

มาเถิดมาอย่าช้า
อยู่ไหนรีบมา กว่ามืดพร้าและจอบเสียม
มาปลูกข้าธรรมนิยม
เตรียมไถไรรานป่าสวนมวลพืชพันธุ์
มาสร้างคนร่วมกัน
รังสรรค์บ้านเมืองประเทืองประทีปไทย

เมื่อเกิดเป็นคนแล้ว จะแคล้วคลาดความทุกข์โศก
ก็เพราะฝีกตนทวนโลก โชคดีหาคุดพัน
พลิกตนพาชาติ ปราศอบายเสริมบุญ
สร้างคนสร้างงาน สามารถงานเจือจุน
สมรรถนะนี้คือทุน ยอดคุณค่าแท้
ทั้งเป็นทรัพย์แก่ ผู้แผ่บุญหนุนโลก.

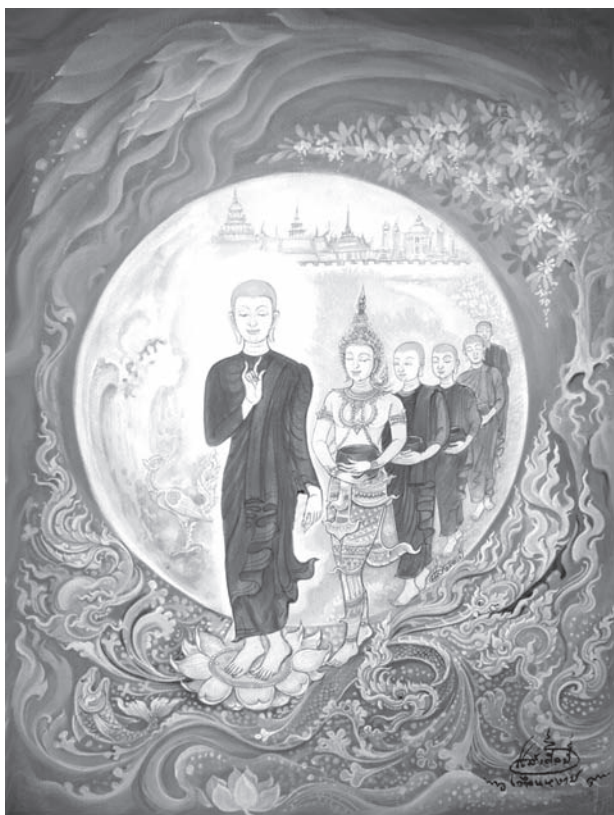
[เพลงล่าสุดที่ครูรัก รักพงษ์แต่งในปี ๒๕๔๖
ส่งให้ ปฎิพล เหมวรานันท์ แยกเสียงประสาน
และ ปัญญาพล เหมวรานันท์ ขับร้อง
เมื่อ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๖
version แรก ในอัลบั้ม “จงคืนให้เร้าใจ”
ออกวางตลาดครั้งแรกในงาน
“ตลาดอารียะ ปีใหม่่อโศก ’๔๗
ณ ชุมชนราชธานีอโศก
version แรกนั้น ยังไม่มีเนื้อร้อง“ท่อนท้าย”
มาแต่งเพิ่มเนื้อร้องท่อนท้ายทีหลัง].

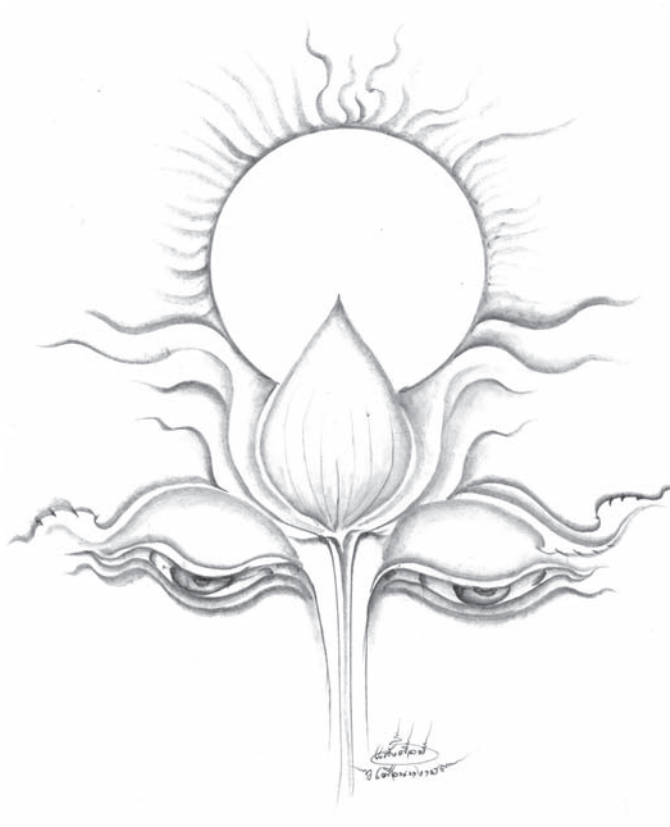
๑ สิ่งที่คนควรได้ ไปตามลำดับแห่งความสำคัญ

สำคัญขั้น ๑. ควรได้คุณธรรมศีลธรรม

สำคัญขั้น ๒. ควรได้ความรู้ความสามารถทำกิน

สำคัญขั้น ๓. ควรได้ลาภวัตถุที่เหมาะสมที่ควร.

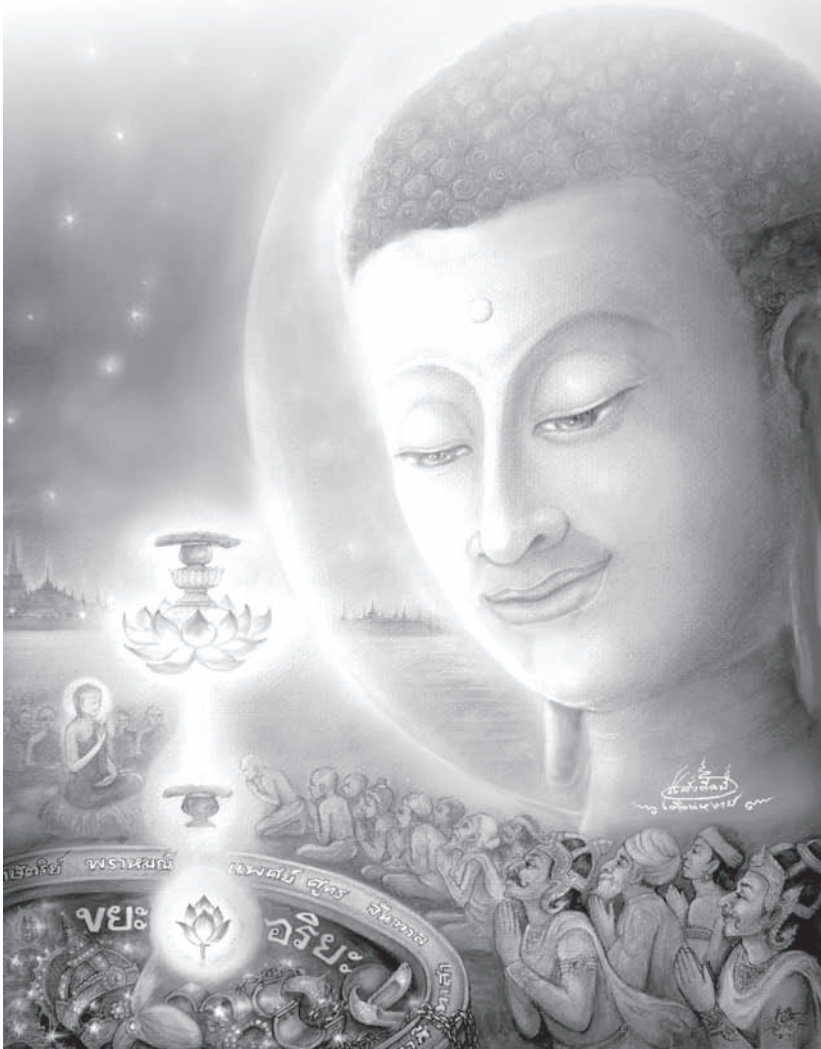

- ๐ภิศรรม มิใช่แค่รู้้อย่างลึกซึ้ง
แต่ คือ การบรรรลุได้จริงแล้ว.

๒๔ ม.ค. ๒๕๕๑.

- ไปถึง “นักเป็น”
อย่าเพียงเช่น “นักปราชญ์”.

● **ทรัพย์แท้ของมนุษย์ คือ**

ความมีสำรณะ กับ ความขยัน

ที่ทำและสะสมเป็น “กรรม” เป็น “วิบาก”
ของตนแต่ละคนๆ

นี่แหละคือ “ทรัพย์แท้” ที่ใครก็แย่งไปไม่ได้
ตายแล้ว ก็ยังติดตัวไปกับตน

ช่วยตน เป็นเครื่องอาศัยของตน

และช่วยผู้อื่นช่วยมวลมนุษยชาติอีกด้วย

มิใช่ เงินทอง เพชรนิลจินดา ข้าวของ

บ้านช่อง ที่ดิน ลากยศสรรเสริญสุข ฯลฯ

แต่อย่างใด

เพราะนั่นมันแค่ “ทรัพย์หลอก” (อลิเกะ)

ที่หลงแย่งกันอยู่ในแต่ละชาติๆ เท่านั้น

ซึ่งมันเป็นของไม่เที่ยงแท้ (อนิจจัง)

มันพาคคนทุกข์ร้อนสาหัสสำหรับปุถุชนคนอวิชา

มันไม่ใช่ตัวตนอยู่กับเราถาวรเลย (อนัตตา).

◎ **ทำ**ช้า...คนเชื่อง่าย
แต่**ทำ**ดี...ต้องใช้เวลาพิสูจน์.

๑ จงคืนให้เร่ร่อน

พระรอยฟ้าชรามากฝากดินช่วย
ดินก็ป่วยช่วยไม่ไหวฝากไฟอุ้ม
ไฟใจแตกกระแทกซำยุ่น้ำรุม
มรสุมก็ค้ำค้ำคลั่งสั่งทำลาย
ฝนถล่มลมถลอกลึ่งตลบ
ไม้สงบป่าสงวนล้วนฉิบหาย
แม่น้ำเนาเล่นเอาปลาพากันตาย
อากาศกลายเป็นร้ายพิษปลิดชีพคน

เสื่อกรุงเก็ลื้อนเถื่อนบ้ำมาไม่เลือก
เลือดแดงเลือกเก็ลื้อกกล้วยั่วแห่งหน
ทั้งร้อนเดือดเดือดเย็นเยียบเยียบกมล
ทั้งเสียมคนให้ชนกันจนบรรลั้ย
ฝ้ายผู้เสียมก็เหลียมลือกก็ไม่หยุด
ทั้งกันขุดทั้งขุดลากกระชาไก้
เจ็บระนาวเหม็นฉาวโง่ยิ่งให้ไชย
เสียบกันไปใส่กันป็นทนจริงจริง
เสื่อในป่าว่าเหี้ยมนักช้กไม่เชื่อ
ก็ในเมื่อเสื่อก็ชายร้ายก็หญิง
ต่างพันพิษต่างติดบ่วงต่างช่วงชิง
ยิ่งเดือนดิงยิ่งออกฤทธิ์พิศตำแดง
ยิ่งนานเนิ่นคนเดินดินยิ่งสิ้นหวัง
มิใช่ซังแต่ยั้งงอิตรงแกลง
นั่นก็ซึ้งก็พ่นจนเคลือบแกลง
เหมือนอีแร้งแสร์รอกศพเพื่อขบกิน
จะสิ้นหวังจะสั่งฟ้าประสาทยา
หรือจะบากลากชันธุ์สู่ให้รู้สิ้น
ตายเป็นตายกำยถมทับกับแผ่นดิน
ก็จิงคืนให้แรงดูเถิดสุเออย.

๑ ینگเป็นคนรับใช้คน
อย่าเป็นคนรับใช้ตน.

๑๘ เม.ย. ๒๕๕๑.

- ไม่มีความงိုโต และความเลวร้ายใดๆ
ที่จะงโงและเลวร้าย
ยิ่งกว่า
การยอมให้กิเลสของตนโตขึ้น เพิ่มขึ้น.

ขอแสดงความยินดี ในโอกาสครบรอบ ๑๔ ปี
“เราคิดอะไร”

สิบสี่ปี “เราคิดอะไร”
บุญนิยมคมชัดแก่นแกน

จริงใจสื่อสารกลั่นแก่น
หนักแน่นก้าวอย่างทางตรง

“เพื่อนฟังจิต”

8 11 2003

เชิญแวะไปชิมสิครับ ร้านตั้งอยู่ในรอยนวมินทร์ ๕๐ (ข.จำเริญ)

๗๐/๓๓๒ ถนนนวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. โทร.๐๘-๑๒๔๕-๕๑๖๔
๐๘-๖๘๘๐-๑๑๙๔

6 .00น.-19.00น.

หยุดทุกวันพุธ

ขาว	กลิ้งหุ้งสุกแล้ว	หอมละมุน
แดง	เรื้ออเนกคุณ	ประโยชน์ล้ำ
แกง	ผักเผ็ดผักพูน	บริโภคนิยม
ร้อน	หนักตักแต่น้ำ	ราคาข้าวเปล่าแถม

ชิมข้าวแดงแกงร้อน

- ๑๑ แนวคิดในการสร้างพระวิหารพันปีเจดีย์บรมสารีริกธาตุ
๑. เป็นวิหารอเนกประสงค์ที่แข็งแรงอยู่ยืนนาน
 ๒. ใช้งานกิจกรรมทางสังคมทั่วไปที่สมควรได้ด้วย
 ๓. เป็นที่ทำการ (office)
 ๔. เป็นพระเจดีย์ที่เคารพบูชา
 ๕. สถาปัตยกรรมที่มีศิลปะ
 ๖. มีธรรมชาติสัมพันธ์อย่างเหมาะสม
 ๗. กล่อมเกล้าจิตวิญญาณบูรณาการอารมณณ์.

๑
๑๑ **ถ้า**อาตมาจะทุกข์
ขอให้ทุกข์เพราะอดีตวิบากเกิด
อย่าได้ทุกข์เพราะกรรมใหม่อีกเลย.

๑๘ เม.ย. ๒๕๕๑.

● พระพุทธรูปคืออะไร? ทำอย่างไรกับพระพุทธรูป?

พระพุทธรูป คือ สิ่งแทน ที่คนสมมุติขึ้น
เป็นสมมุติสัจจะ เป็นความจริงตามสมมุติ ที่คนรู้ร่วมกัน
ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่พระพุทธรูปเจ้าองค์จริงแน่ๆ
แต่เป็นของที่ยกสมมุติให้เป็นสิ่งแทนพระพุทธรูปเจ้า
เพื่อเคารพบูชาตามประเพณีวัฒนธรรมของชาวลोक

เราเคารพพระพุทธรูปที่แทนพระพุทธรูปเจ้านั้น
ก็เหมือนเราเคารพพระพุทธรูปเจ้า
เมื่อเรารู้แล้ว เราก็ต้องเข้าใจให้ลึกซึ้งต่อไปอีก ว่า

พระพุทธรูปเจ้า คืออะไร

พระพุทธรูปเจ้าคือ คนผู้ตรัสรู้ธรรมะอันประเสริฐ
และธรรมะอันประเสริฐของพระพุทธรูปเจ้านั้น
ไม่ใช่.. “เทวนิยม”

ไม่ใช่ลัทธิยึดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ลัทธิบันดลบันดาล
ไม่ใช่ลัทธิอ่อนวอนขอ แล้วพระเจ้าเทพเจ้าก็ประทาน
เพราะฉะนั้น รูปเคารพก็ไม่ใช่พระเจ้าเทพเจ้า
ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่บันดลบันดาล
แต่เป็นสิ่งเคารพบูชา เป็นสิ่งที่ใช้เพื่อระลึกถึง
เมื่อระลึกถึงพระพุทธรูปเจ้า
เราก็ระลึกถึง “เนื้อแท้” ของความเป็นพระพุทธรูปเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เนื้อหนังไม่ใช่เรา
ก็ขนาดเนื้อหนังของพระองค์แท้ๆ
ท่านก็ยังบอกว่า ไม่ใช่พระองค์ ไม่ใช่พระพุทธเจ้า
เพราะฉะนั้นอิฐ หิน ดิน ปูน แม่ทองคำ หรือวัตถุใด
ที่มานั้นมาหล่อเป็นสิ่งแทนพระองค์
ก็ยิ่งไม่ใช่พระพุทธเจ้าใหญ่เลย และก็ไม่ใช่จริงๆด้วย
แต่เราก็ต้องรู้เนื้อแท้แห่งพุทธะให้ลึกจริงถึงสัจจะ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า.. “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา”
ฉะนั้น ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพุทธะด้วยญาณปัญญา
ญาณปัญญาที่ว่านี้ ก็คือ “วิชาส” ของพระพุทธเจ้า
จึงจะสามารถเห็นเนื้อแท้พระพุทธเจ้า ที่ไม่ใช่แค่เนื้อหนัง
ไม่ใช่แค่อิฐ หิน ดิน ปูน โลหะ ฯลฯ
ที่ปั้น ที่หล่อ ที่แกะสลักขึ้นมา
แต่เป็นเนื้อแท้แห่งความเป็นตถาคต
ตถาคต คือ พระผู้เสด็จมาแล้วอย่างนั้น
พระผู้เสด็จไปแล้วเช่นนั้น
พระผู้เสด็จมาถึงตถลักษณะ
พระผู้ตรัสรู้ตถธรรมตามที่มันเป็น
“ตถ” แปลว่า ความจริง (เป็น)โดยแท้ จริง แท้
ศัพท์ที่ใกล้เคียงที่ใช้กับสาวกทั้งหลายคือ ตถตา
คำว่า ตถาคต นั้น ใช้เฉพาะกับพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ตถตา คือ ความจริง ความจริงเป็นเช่นใด ก็เป็นเช่นนั้น
ผู้เกิดภาวะ “เป็น” ความจริง นั้นเช่นนั้นได้สำเร็จในตน
ผู้นั้นก็จะรู้แจ้งเห็นจริง “ความจริง” นั้น ด้วยตนในตนเอง
ชัดๆ แท้ๆ หลัดๆ โทนโทเลย ว่า
อ้อ.. “เป็นเช่นนั้นเอง!” นี่คือ ตถตา
ซึ่ง “ตถตา” นี้เป็นคำที่ใช้กับพุทธสาวกทั้งหลาย

ที่เราต้องมีพระพุทธรูปก็เพราะว่า
พระพุทธรูปนั้นเราจะกำจัดให้หมดไปจากโลก
หรือจากประเทศไทยไม่ได้
ไม่มีใครสามารถทำให้พระพุทธรูปหมดสิ้นไปได้แน่ๆ
เราจำนนแล้ว ว่าในโลกกาลต่อไปต้องมีพระพุทธรูป
ดังนั้น เมื่อต้อง “มี” พระพุทธรูป
เราก็จะต้องเคารพบูชาให้ถูกต้อง
ให้ปฏิบัติต่อพระพุทธรูปให้ถูกต้อง
ชาวพุทธทุกคนรู้ว่า เป็นสิ่งเคารพ
เป็นที่เคารพของชาวพุทธ แทนองค์พระพุทธรเจ้า
เพราะฉะนั้นเราจะเคารพอย่างไรจึงจะถูกต้อง
เมื่อเคารพถูกต้องก็ใช้ได้ เป็นประโยชน์
คำว่า ถูกต้อง ก็อย่าง คืออะไร
การเคารพ สิ่งแทนพระพุทธรเจ้า
ก็คือ การระลึกถึงพระพุทธรเจ้า

ระลึกถึงสิ่งส่วนที่เกี่ยวกับความเป็นพระพุทธเจ้า
เราจึงต้องระลึกหรือเคารพบูชาอย่างถูกต้อง
เราต้องเข้าใจถึง “เนื้อแท้” ของความจริงดังกล่าวนี้
จะต้องมีการเคารพให้ถูกต้อง ทำปัญญาให้แจ้งว่า
เราจะเคารพอย่างไร

การเคารพบูชาที่ผิดพลาดอย่างมาก
คือ เคารพแล้ว ตั้งจิตอธิษฐาน แบบผิดๆ
อธิษฐาน แปลว่า ความตั้งใจ, การตั้งใจกำหนดเอาไว้
ซึ่งพุทธก็มีการอธิษฐาน

แต่การอธิษฐานของพุทธ**ไม่ใช่** “การขอ”

เพราะอธิษฐานคือ การตั้งใจหรือการตั้งใจกำหนดเอาไว้
การตั้งใจหรือการตั้งจิต ตั้งปณิธาน นั่นเอง
ตั้งข้อมุ่งหมาย เป็นการตั้งข้อกำหนดขึ้นในใจจริงๆ

นี่คือ “การตั้งใจ” หรือ “อธิษฐาน” ของพุทธ

ฉะนั้น การอธิษฐาน ต้องอธิษฐานให้ถูกต้อง
ตั้งใจอะไร ก็ตั้งใส่ลงไปใจ อย่างสัมมาทิฐิ

เช่น ตั้งใจจะทำตัวอย่างนั้นอย่างนี้

ตั้งใจจะเลิกชั่วชื่อนั้นชื่อนี้

ตั้งใจลดกิเลสตัวนี้ตัวนั้น เป็นต้น

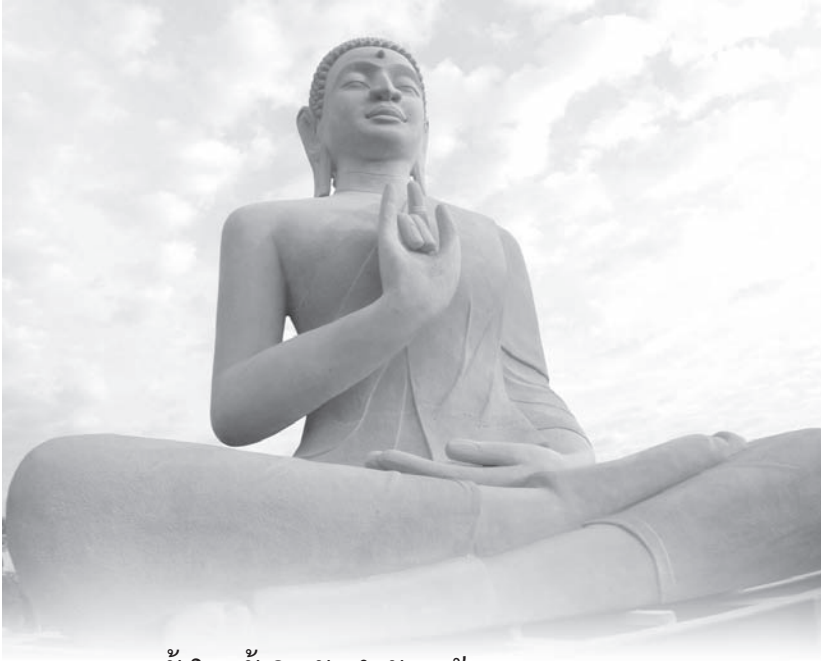
“ตั้งใจจริงๆ ในใจ” เลย ตั้งใจที่จะก่อกุศล ละล้างอกุศล

ไม่ใช่ “ตั้งใจขอนั้นขอนี้มาให้แก่ตน”

ไม่ใช่ “ตั้งใจอยากได้นั้นได้นี้ ใส่ใจตน”

ตั้งอย่างนี้..เป็นมโนกรรม “โลก” ตั้งเอา “กิเลส” ใส่ใจตน
ต้องไม่ตั้งอย่างนั้น อย่างนั้นมีจกาทิภูฏี
การ “ตั้งใจ” ของผู้ปฏิบัติต้องตั้งให้ถูกต้อง ให้สัมมาทิภูฏี
แม้ขณะที่ทำทานก็ไม่ใช่ “ตั้งใจอยากได้” สิ่งตอบแทน
นั่นมัน “ตั้งใจทำกิเลสใส่ใจตน” โต้ขึ้น อ้วนขึ้น
จะไม่ใช่ “ขอ” เอนั้นเอานี้ ขอนั้นขอนี้
“ขอ” ให้ศักดิ์สิทธิ์ ช่วยเราอย่างนั้นอย่างนี้
อันเป็นแบบ “เทวนิยม”
“เทวนิยม” เขาจะอ่อนวอน ขอนั้นขอนี้เสมอ
เทวนิยม “ไม่ได้พึ่งตนเอง” แบบพุทธ
แต่พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พึ่งพระเจ้าเทพเจ้า
ให้ช่วยเหลือ บันดลบันดาลให้ ประทานให้

ส่วนของพระพุทธรเจ้า ไม่ได้มีแบบนั้น
ไม่ได้สอนอย่างนั้น ไม่ได้ตรัสว่าท่านคือผู้บันดลบันดาล
ท่านตรัสว่า ท่านเป็นแต่เพียงผู้ชี้ทาง
ท่านบอกให้แต่ละคนกระทำเอง อย่างนั้นอย่างนี้
กรรม คือกระทำ ใครก็ต้องทำเอาเอง เป็นของตนของตน
อธิษฐานก็เป็นกรรม เป็นมโนกรรม เป็นของตน (กัมมัตสะกะ)
ใครกระทำเมื่อใดก็เป็นของตนเมื่อนั้น บรรลุก็ได้ของตน
ใครไม่กระทำ หรือปฏิบัติไม่บรรลุ ก็ไม่ได้
นี่คือ สัจจะ ความจริงของศาสนาพุทธ

นอกจากการตั้งใจ ตั้งจิตอันสำคัญแล้ว
การบูชาด้วย “อามิส” เช่น บูชาแบบติดสินบน
“บน” อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็มา “แก้บน”
ด้วยชีวิตสัตว์ ด้วยวัตถุข้าวของ ด้วยดินน้ำลมไฟ
หรือแม้แต่บูชาด้วยดอกไม้ ของหอม
ด้วยรูป เทียน มาจุดบูชา ก็คือ บูชาอย่าง “เทวนิยม”
ศาสนาพุทธไม่มีการบูชาโดยเฉพาะด้วยรูปเทียนจุดบูชา
พระพุทธรูปเจ้าทรงตราให้เว้นขาดด้วย
ในศีล คือ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล
อันเป็น “ธรรมานุญของพุทธ” ที่เดียว

แต่เดี๋ยวนี้ ละเลย ทั้งกว้างขอบปฏิบัติสำคัญนี้กันแล้ว
อาตมาจึงนำกลับมารื้อฟื้น และยืนยัน
ซึ่งพวกเราก็ได้เข้าใจ และประพุดกันแล้ว
แม้แต่การบูชาด้วยดอกไม้ ก็เป็นอามิสบูชา ที่ยังไม่ดี
การปฏิบัติบูชา คือ การบูชาที่ดี ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แท้ๆ

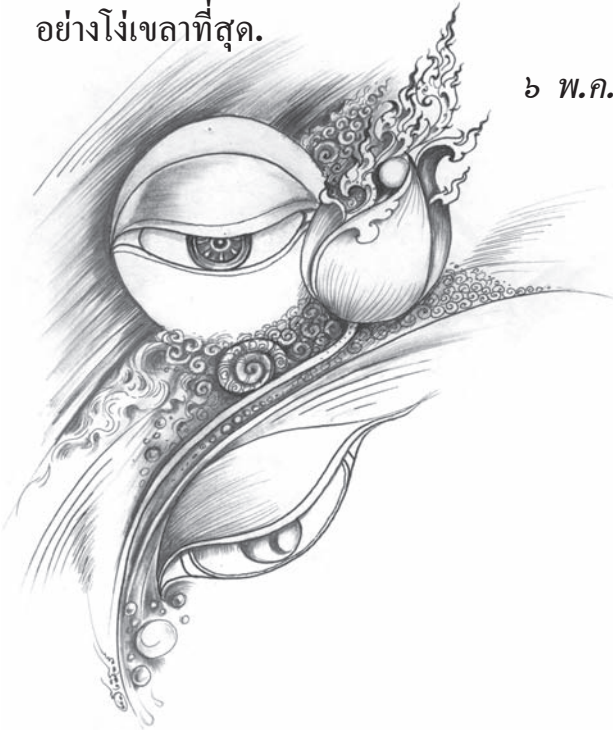
ที่เราต้องมีพระพุทธรูป จึงเพื่อ...

๑. **เป็นที่ระลึก** เป็นสิ่งแทน ซึ่งเราต้องปฏิบัติให้ถูกให้เป็นสัมมา
ทิฐิ อย่าให้ผิดไปจากพุทธ อย่าให้เป็น “เทวนิยม” ต้องปฏิบัติ
ให้ได้ให้ตรง ให้เป็น “อเทวนิยม” ที่ถูกต้องแน่แท้
๒. **ไว้ศึกษา** คือ เราจะมิจะเป็น จะทำเป็นตัวอย่างให้เห็นว่า เรา
ไม่บูชาด้วยดอกไม้ รูป เทียน หรือน้ำมนต์ หรืออะไรอีก
เยอะเยอะ เป็นตัวอย่างให้เห็นรูปธรรมง่ายๆ และพยายามแนะนำ
หรือค่อยๆ แก่ใจ ค่อยๆ สอนผู้ที่เข้ามาเคารพกราบไหว้ให้ถูกต้อง
และมีศัลปะ เป็นการสอนให้มีสัมมาทิฐิ สำหรับชาวโศกเองก็
ต้องมีการปฏิบัติกับพระพุทธรูปให้สัมมาทิฐิอย่างลึกซึ้งแข็งแรง
ยิ่งขึ้นๆ ไปอีก กำจัดส่วนที่ยังมีจกาทิฐิเท่าที่เหลือในตนด้วย และ
อยู่เหนืออิทธิพลที่มีจกาทิฐิมากขึ้นๆ ของสังคมให้ได้ด้วย.

● การ “ตำหนิ” คือ การสร้างสรรค์ คือ การบิ่ขุมทรัพย์
 คนที่เป็นอาริยะจริง จะไม่หงุดหงิด
 หรือไม่เกิด “ความไม่ชอบใจ ” ในการตำหนิ
 เพราะมีปัญญาารู้จริงว่า ได้ประโยชน์จากการตำหนิ
 ส่วนผู้หงุดหงิด จะน้อยหรือมาก หรือจะถึงขั้นโกรธ
 เมื่อได้รับการตำหนิ นั้น
 นั่นคือ ผู้มีอัตตา หรือผู้ถือตัว ถือดี
 ตามที่มีจริงในตนโดยแท้
 จึงเป็นการเสียโอกาสที่ตนจะได้เจริญ
 อย่างไ้งเวลาที่สุด.

๖ พ.ศ. ๒๕๕๑.

● ขอ “ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน”

จงมีแต่มวลมนุษยชาติ

ขอ..ให้พิศพินาศหล้า
ความสุข..โลกีย์ไฟ
ที่ยิ่งใหญ่..คือ ภัย
และยั่งยืน..อยู่ชั

จง..เป็นคนอย่างไร
มี..แต่ชีวิตไป
แต่..ชาติกษัตริย์โย
มวลม มนุษย์ชาติ..ทุ

ความสุข..พงศ์หนึ่งนั้น
ที่..ปุถุชนติดหมด
ยิ่งใหญ่..จะละลด
และยั่งยืน..หลอกล้าวน

คือ..หาทางจรณะสร้าง
โลกุตระสุข..สำ
ปรมังสุขยัง..นำ
ยิ่งใหญ่ยั่งยืน..ผู้

โลมสมัย
ยุคนี้
โลกีย์สุข
ทุกข์ให้ทนเห็น

บุญใจ
ไปรู้
บ่ตระหนัก ไตฤา
ทุข์สุขหลง

โลกีयरส
ทั่วถ้วน
ยากสุด สุดเฮย
จึงต้องศึกษา

ภูมิธรรม
เร็วรู้
มนุษย์สู่ สันติแล
สุขได้ยืนยัน.

ไม่รอ
ไม่พัก
ไม่หยุด
ไม่หมด
ไม่ตาย
คือ เวลา

นาฬิกาตายได้และไม่ตรงได้ แต่เวลาตรงและไม่มีตาย.

